

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 33-34

ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΝΟΜΟΙ

Πολλοί πολλάκις ζητοῦν τὴν ἀνόρθωσιν καὶ σωτηρίαν τῆς κοινωνίας διὰ τῆς δημιουργίας τῶν νόμων καὶ τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν. Οὕτω δὲ ἐκάστοτε ψηφίζονται ὑπὸ τῆς Βουλῆς διάφορα νομοσχέδια καὶ τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν· ἐσχάτως δὲ ἐψηφίσθη ὁ θεσμός τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας «ὡς παράγοντος οὐσιώδους διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ δημοκρατικοῦ ἡμῶν πολιτεύματος, θεσμοῦ πραγματοποιοῦντος τὸ «κράτος τοῦ Δικαίου» ἐν τῷ τοῦ ὁποῦ πάντες οἱ οἰαζήποτε ἔχοντες πολιτικὰς πεποιθήσεις πολῖται θ' ἀπολαύσουν τῆς ἰσονομίας». Θεωρεῖται ἄρα ὁ θεσμός οὗτος τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ὡς ἀναγκαῖος, διότι θὰ καταστήσῃ «σεβιστὸν τὸν νόμον εἰς τοὺς ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους».

Ἀληθῶς δὲν ἀρνούμεθα τὴν σπουδαίαν ἐπίδρασιν τῶν νόμων ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τῆς κοινωνίας. Ἄνευ τῶν νόμων καὶ τῆς πιστῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν διὰ τῶν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένων ἀρχόντων καὶ δικαστῶν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ εὐημερία καὶ πρόοδος. «Ἐὰν τὰ δικαστήρια ἀνέλῃς, πᾶσαν τῆς ζωῆς ἡμῶν ἀνεῖλες τὴν εὐταξίαν. Καὶ ὡπερ νῆτ τὸν κυβερνήτην, ἐὰν ἀποστήσῃς, κατεπόντισας τὸ σκάφος» καὶ τὸν στρατηγὸν ἐὰν ἀπαγάγῃς τοῦ στρατοπέδου, δεδεμένους τοῖς πολεμίοις παρέδωκας τοὺς στρατιώτας, οὕτω καὶ τῶν πόλεων τοὺς ἄρχοντας ἐὰν ἀνέλῃς, θηρίων ἀλέγων ἀλογώτερον βιωσόμεθα βίον, δάκνοντες ἀλλήλους καὶ κατεσθλίοντες τὸν πενέστερον ὁ πλούσιος, τὸν ἀσθενέστερον ὁ δυνατώτερος, τὸν ἐπικαιότερον ὁ θρασύτερος», λέγει ὁ Ἰ. Χρυσόστομος.

Ὑπὸ φιλελεύθερον πολίτευμα δύναται νὰ προοδεύσῃ οἰονδήποτε ἔθνος καὶ νὰ μεγαλοουργήσῃ, ἐνῶ ὑπὸ τὸ τυραννικὸν ἥμισυ προοδεύει. Μαραίνεται ἢ φυτοζωεῖ παρακμάζει. Ἄλλ' ὑπὸ τὸ φιλελεύθερον πολίτευμα δὲν δύναται νὰ προοδεύσῃ ὁ λαὸς διὰ τὴν καταπατῶνται οἱ νόμοι καὶ οἱ θεσμοί. Εἶνε δουλεία χειροτέρα πάσης ἄλλης δουλείας. «Δὲν ὑπάρχει δουλεία σκληροτέρα τῆς δουλείας ἣν εἰς τοὺς λαοὺς ἐπι-

βάλλουν οἱ ἐλεύθεροι θεσμοί, διὰ τὴν καταπατῶνται» ἔλεγεν ὁ ἀοίδιμος Ἐπαμ. Δεληγιώργης.

Ἡ πιστὴ καὶ εἰλικρινὴς ἐφαρμογὴ τῶν νόμων ἐξασφαλίζει τὴν εὐημερίαν τοῦ λαοῦ. Οὕτω προοδεύει ἡ κοινωνία· εἰς ὅλους κοινὸς κεῖται ὁ νόμος.

ὁ τ' ἀσθενῆς
ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει,
νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχειν,

(Ἐδρ. Ἰκέτ. 433)

Ἄλλ' ἡ ἐφαρμογὴ τῶν θεσμῶν, ἡ εὐρυθμον αὐτῶν λειτουργία πρέπει νὰ εἶνε ἐμπειστευμένη εἰς ἀνδρας χρηστοὺς καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ κατ' ἴδιαν βίῳ. «Ἐν τοῖς γὰρ οἰκειοῖσιν ὅτις ἔστ' ἀνὴρ χρηστός, φανεῖται κἂν πόλει δίκαιος ὢν». Πρέπει οἱ διαχειριζόμενοι τοὺς θεσμοὺς νὰ εἶνε χρηστοί, ἐνάργστοι, καὶ τότε μόνον θὰ ἐφαρμόσουν αὐτοὺς πιστῶς. «Ἀρχοντες ἀνήθικοι καὶ διεφθαρμένοι, φυσικῶς θὰ προτιμοῦν τὰ ἴδια συμφέροντα τῶν κοινῶν· θὰ προσπαθοῦν δὲ διὰ τῆς δημαγωγίας καὶ ἄλλων μέσων νὰ ἐξαπατοῦν τὸν λαὸν ὅστις πολλάκις παρασύρεται καὶ ἀνυψῶναι τοὺς Κλέωνας καὶ ὁμοίους αὐτοῖς· εἰς τ' ἀνώτατα ἀξιώματα καὶ οἷτινες κατόπιν μεταβάλλονται εἰς τυράννους. Ὁ δημαγωγὸς ἔχει ὡς πρόγραμμα τὴν διὰ παντὸς τρόπον, θεμιτοῦ καὶ ἀθεμιτοῦ, ἀπόλυτον ἐνίσχυσιν ἐκτοῦ καὶ συντήρησιν τῶν προσωπικῶν αὐτοῦ καὶ πολιτικῶν παθῶν καὶ ἐνστικτῶν. Ἀρχοντες ἀνήθικοι ἢ κενόδοξοι, πολιτικοὶ ἐπαγγελματίαι, ἀγορεύουν πρὸς ὄχλον σύγκλυδα, ἀμαθέστερον αὐτῶν, πρὸς χάριν καὶ «οὐδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἐπιστήμην πειθοῦς», ὡς λέγει ὁ σεμνὸς Ἰσοκράτης. Ἡ δημαγωγία, ἡ σοφιστικὴ, κατορθώνει «τὰ μὲν μικρὰ μεγάλα, τὰ δὲ μεγάλα μικρὰ ποιεῖν».

Ἄλλ' ἡ ἠθικὴ μόρφωσις τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἀληθοῦς παιδείας καὶ θρησκείας δημιουργεῖ λαοὺς εὐγενεῖς καὶ μεγαλόφρονας· λαοὺς μεγαλοφρονοῦς καὶ γενναίους· λαοὺς σώφρονας, μὴ πορασυρομένους ὑπὸ τῶν ἐπιτηδεῶν καὶ κολάκων. Οἱ τοιοῦτοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην πολλῶν νόμων· ὀλίγων οἱ ἀγαθοὶ νόμων δεόνται, διότι συναισθάνονται βαθύτατα τὸ καθήκον καὶ ἐργάζονται τὸ ἀγαθὸν καὶ ὑποτάσσονται, οὐχὶ δουλικῶς, ἀλλ' ἐλευθέρως καὶ εὐφροσύνως, εἰς

τὴν φωνὴν τῆς πατρίδος, ἣς οὐδὲν ὑπάρχει γλυκύτερον καὶ τιμώτερον. Ἄλλὰ πολλάκις ὁ ἄνθρωπος νομίζει ὅτι διὰ τῆς πληθῆος τῶν νόμων θὰ ἰαθῆ καὶ ἐκδηλοῦται ἐν πολλαῖς ἱστορικαῖς περιόδοις παράδοξόν τι εἶδος νόσου, ἢ πολυνομία. Ἄλλ' ἢ κατεργασία πολλῶν νόμων εἶνε νοσηρὰ κατάστασις τῆς πολιτείας, ὡς ἔλεγεν ὁ βαθὺς Τάκιτος: «Pessima republica, plurimae leges». Τοῦτο κηρύττει ἡ Ἱστορία καὶ ἡ Ἐπιστήμη. Τί ἀληθῶς ὠφελήθησαν τὰ καταπεσόντα ὑπὸ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀπιστίας ἔθνη διὰ τῆς πολυνομίας; Αὐτοὶ οἱ ἐπαγγελματῆαι πολιτικοὶ οὐχ ἅπαξ καταπατοῦν τοὺς νόμους χάριν τῆς πατρίας ἢ δημουργοῦν ἄλλοις ἀντιθέτους χάριν πολιτικοῦ ἢ ὑλικοῦ συμφέροντος, ὡς συμβαίνει ἀτυχῶς καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ἡ τέχνη τῶν πλείστων ἐν αὐτῇ πολιτευομένων συνίσταται κυρίως εἰς τὸ σκευωρεῖν κατ' ἀλλήλων καὶ προτιμᾶ τὰ ἴδια συμφέροντα ἢ τὰ κομματικά τῶν κοινῶν. Ἐὰν ἔζη σήμερον ὁ Πλούταρχος δὲν θὰ περιέγραφε τοὺς παρ' ἡμῖν πολιτικοὺς ἄλλως ἢ ὡς περιέγραψεν αὐτοὺς πρὸ τοσούτων ἑκατονταετηρίδων, οὐκ ἀτόπως ἐφαρμόσας ἐπὶ τούτους τὸν μῦθον τοῦ Ἰξίωνος. Καθ' ὃν δηλονότι τρόπον ὁ Ἰξίων οὐχὶ τῇ Ἥρᾳ, ἀλλὰ τῇ νεφέλῃ, ἦτοι τῷ θαϊνῆς εἰδώλῳ συγγενόμενος ἐγέννησε τοὺς τερατώδεις Κενταύρους, οὕτω καὶ οἱ φιλόδοξοι πολιτικοὶ οὐχὶ τῇ ἀρετῇ, ἀλλὰ τῇ δόξῃ, ὡσπερ εἰδώλῳ τινὶ τῆς ἀρετῆς συνόντες, «οὐδὲν εἰλικρινές, οὐδ' ὠμολογημένον γεννῶσιν, ἀλλὰ νόθα καὶ μικτὰ πολλὰ πράττουσιν, ἀλλὰ τε ἄλλης φορᾶς φερόμενοι, ζήλοισ καὶ πάθεσιν ἀκολουθοῦντες».

Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἰαθῆ κοινωνία καὶ νὰ σωθῆ ἔθνος μόνον διὰ τῶν ξηρῶν νόμων, καὶ δὴ ὅταν διδάσκονται καὶ διαδίδονται κακόδοξοι διδασκαλίαι, οἱ δὲ ἄνθρωποι ῥίπτονται εἰς τὰς ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδονάς, τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἄρνησιν. Νέοι ἀτυχῶς Ἐπικούρειοι διδάσκουν ὅτι «πᾶν ἔστι σῶμα καὶ αἴσθησις» καὶ νέοι Σκεπτικοὶ ἢ Κομμουνισταὶ ὅτι ὁ ἀρχαῖος Τίμων, ὅστις «οὐδὲν ἔφασκεν οὔτε κάλον οὔτε δίκαιον καὶ ὁμοίως ἐπὶ πάντων μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ» (Διογ. Λαέρτ. § 61). Ἄλλ' ἔτι χειρότερον διδάσκουν οἱ νέοι σοφισταὶ ἐλευθερίαν, ἀλλ' ἐλευθερίαν ὀνομάζουσαν τὴν ὑποδούλωσιν τοῦ πνεύματος εἰς τὰ θελήματα τῆς σαρκός, τὴν ἐξουθειώσιν τῆς σώφρονος ἐγκρατείας, τὴν ἀπολάκτισιν τῶν ἱερῶν καὶ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ. Ἐλευθερίαν ὀνομάζουσαν τὸν οἴστρον τῶν ὑπερηφάνων λογισμῶν καὶ τὴν θρασυτάτην ὑπόνοιαν, μεθ' ἧς πολυπραγμόνως ἀνακρίνουν τὰ ὑπερφυᾶ δόγματα τῆς πίστεως, καθυποτάσσοντες τοῦ θείου λόγου τὴν ἀυθεντίαν εἰς τῶν ἄν-

θρώπων φρενῶν τὴν ἐπίκρισιν.

Μὴ ἀπατώμεθα. Οἱ νόμοι δὲν δίδουν ζωὴν κρείπαι νὰ ὑπάρχουν χρηστὰ ἦθη καὶ χρηστοὶ ἄρχοντες. Διὰ τούτων δημιουργεῖται εὐρυθμὸς κοινωνία καὶ πολιτεία. Ἀληθὴς πολιτισμός. Ὁρθῶς δὲ ὁ Μιχ. Γ. Σκινᾶς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ τοῦ 1845 ἔλεγεν: «...Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον ὕλη, οὐδὲ διὰ μόνων τῶν συμφερόντων τῆς ὕλης διοικεῖται. Παιδεία καὶ θρησκεία συγκρατοῦσι τὴν ἠθικὴν ἢ δὲ ἠθικὴ συγκρατεῖ τὴν γενναίαν καὶ σωτήριον πολιτικὴν». Ὁ δὲ σοφὸς νομομαθὴς ἀοίδιμος Ἰωάν. Σκαλτσούνης ἔλεγε: «Λαὸς ἐλεύθερος καὶ αὐτοδιοικούμενος εἰς βέβαιον βαδίζει ὄλεθρον, ἐὰν ἢ ἰσχύς τῶν νόμων δὲν ἐξασφαλίζεται καὶ συμπληρωταὶ διὰ τῆς πεποιθήσεως καὶ ἐκτελέσεως τῶν κοινωνικῶν καὶ ἠθικῶν καθηκόντων, ἀναποσπάστως συνδεομένων μετὰ τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, καὶ ἐὰν αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις ζωῆς καὶ ἀκμαζούσης Ἐκκλησίας δὲν συμβαδίζουσι μετὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ δὲν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς τῆς νεότητος ἐκπαιδεύσεως» («Ἀνάπλασις» τόμ. Α' σελ. 134).

Ἄτυχῶς ἢ Ἄγία Ἐκκλησία σήμερον δὲν εἶνε ζῶσα καὶ δὲν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, διότι δὲν ἔχει κληρὸν ἱκανὸν νὰ ἐργασθῆ περιορίζεται μόνον εἰς τὰς τυπικὰς ἱεροτελεστίας, ἐκτός ὀλίγων ἐξαίρεσεων. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει τὰ ὑλικά μέσα νὰ δημιουργήσῃ κληρὸν μὲ μόνρφωσιν καὶ ζῆλον κατὰ Θεὸν καὶ ἀρετὴν, διότι ἀντικανονικῶς καὶ ἱεροσύλως ἢ Πολιτεία ἤρπασε τὴν Ἐκκλήνην περιουσίαν. Ὁ,τι ἔλεγεν ὁ σοφὸς Πλάτων περὶ τῆς φιλοσοφίας ὅτι «ἔσαι καὶ πανταχοῦ καὶ πᾶσιν ἔστιν ἀγαθὸν καὶ ἄρχουσι καὶ ἀρχομένοις καὶ οἴκοις καὶ πόλεσι», ἀρμόζει μάλιστα λεγόμενον περὶ τῆς ἱερωσύνης ὁ ἀγαθὸς καὶ τὰ θεῖα μάλιστα σοφὸς κληρικὸς, ὡς μύστις καὶ διδάσκαλος τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, Θεοῦ διάκονος καὶ πράξει καὶ θεωρεῖ καὶ λόγῳ διδασκαλίας καὶ λαμπρότητι πολιτείας ἐναρέτου κεκοσμημένος, φωτίζει τοὺς πιστοὺς καὶ ἀγιάζει καὶ εἰς τὸν ναὸν καὶ τοὺς οἴκους καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ καθ' ἕκαστον ὠφελῶν καὶ ἦθη ρυθμίζων καὶ πάθη πρᾶττει καὶ πρὸς ἀγαθοεργίας διεγείρει καὶ καθιστᾶ τοὺς πολίτας «καλὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων» (Τίτ. β', 14).

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀγιότης αὐτῆς.

Γ'

Ἰπεδείξαμεν ὅτι ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ δύναμις τῶν κληρικῶν αὐτῆς, ἐνὸς ἐκάστου καὶ ὅλων ὁμοῦ, εἰδικῶς δὲ τῶν ἀποτελοῦντων τὸν Ἀποστολικὸν Κλήρον, οἵτινές εἰσιν οἱ τὸν κόσμον ἀπαρνησάμενοι καὶ μὴ «γυναικί δεδεμένοι» κατὰ τὸ τοῦ Παύλου ῥῆμα. (Α' Κορινθ. Ζ', 26). Καὶ εἴπομεν πῶς ἡ Ἐκκλησία ἐπεικῶς κρίνει ἐν περιπτώσει ἀδυναμίας, τὴν ὁποίαν ὁ μὴ κατ' ἐπίγνωσιν ἕληλος καὶ ἐν οἰονδήποτε εἶδος ἐγώστικῆς ἰδεοτελείας δὲν ἀφῆκαν νὰ ὑπολογίσῃ «ὁ μὴ δυνάμενος χωρεῖν». Εἴπομεν ὅτι θρηνοῦσιν οἱ ἱετέρες τῆς Ἐκκλησίας τοῦς ἐκπεπτωκότας καὶ ὅτι ἡ μετανοία ἐπαναφέρει καὶ σώζει εἰς τοῦς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας τοῦς ὁπωσδήποτε πάραπεσόντας ἐκτὸς τῶν θανάσιμωσ ἀμαρτανόντων καὶ εἰς πώρωσιν περιελθόντων. Τὸ αὐτὸ πνεῦμα διέπει τὴν τῆς Ἐκκλησίας κρίσιν καὶ ὡς πρὸς τοῦς «δεδεμένους γυναίκαί». Διότι καὶ οὗτοι οὐχ ἤττον ὑπόκεινται εἰς πτώσιν, καθ' ἃ ἡ πέτρα διδάσκει καὶ θεοκρίνει. Καὶ εἰς αὐτοῦς ἐννοεῖται τὸ «δυνάσθαι ἢ μὴ δυνάσθαι χωρεῖν» κατὰ σχετικὴν ἀναλογίαν πάντοτε. Διότι τὸ νὰ ἴηαι ἠθικῶς δυνατόν ὁ Ἱερεὺς ὅπως ἐμπρέτῃ εἰς τὴν ἀποστολὴν του, δὲν ἐννοεῖται μόνον εἰς τὸ νὰ μὴ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον τῆς πτώσεωσ διότι εἶναι «δεδεμένος γυναίκαί», ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ νὰ ἔχῃ πάντα τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐπὶ πάντων τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν σωφροσύνης, τὰ ὁποῖα ὁ Παῦλος κατὰ σειράν θέτει εἰς τὸ Ε' κεφάλαιόν τῆς πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆς αὐτοῦ στίχ. 16—26. Διότι «ὅστις ὅλον τὸν νόμον τηρήσει, πταίσει δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἕνοχος» (Ἰακώβ. Β' 10—15). Ἐχει ὁ Ἱερεὺς «τὴν ἑαυτοῦ γυναίκα», ὡς ὁ Παῦλος παραγγέλλει, καὶ δὲν εἶναι δούλος τῆς ἀμαρτίας τῆς σαρκικῆς ἐκ τῆς ἀδυναμίας καὶ μένει ἀμίαντος καὶ ἀγνός; Καλῶσ ἔχει καὶ πρεπόντως. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Ἀνάγκη ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του νὰ ἴηαι καθαρὸς καὶ ἀμόλυντος. Διότι ἐάν δια πάντας τοῦς χριστιανούς λέγει ὁ Παῦλος: Ταύτας τὰς ἐπαγγελίας ἔχοντες, ἀγαπητοί, καθάρσωμεν ἑαυτοῦς ἀπὸ παντὸς μόλυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος ἐπιτελοῦντες ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ» (Β' Κορινθ. Ζ', 1), πρωτίτως καὶ κυρίως διὰ τοῦς λειτουργοῦσ τοῦ Ἰψίστου πάντων τῶν βαθμῶν ταῦτα παραγγέλλει. Καὶ ἐννοεῖ μὲν πρώτιστα πάντων τοῦς «μένοντασ ὡς ἐκεῖνοσ», τοῦς «δυναμένους χωρεῖν» καὶ «μὴ γυναικί δεδεμένους», ἀλλὰ σὺν τούτοις ἐπίσης καὶ τοῦς «γυναικί δεδεμένους πρεσβυτέρους καὶ διακόνους». Διότι καὶ οὗτοι, ὡς ἐκεῖνοι, τὰσ αὐτάσ εὐθύνασ ἔχουσιν ὡς πρὸς τὸ «μερι-

μῶν καὶ σώζειν ψυχὰσ». Αὐτὸ δὲ τὸ ἄσπιλον καὶ ἀμώμητον καὶ ἀμόλυντον ἐννοεῖται εἰς τὰ σωματικά ἢ σαρκικὰ ἀμαρτήματα, ἀλλ' οὐχ ἤττον, ἵνα μὴ εἴπω πρωτίτως, ἐννοεῖται εἰς τὰ ψυχικά ἢ, ὅπως ὁ θεὸσ Παῦλοσ ὀνομάζει αὐτά, τὰ πνευματικά ἀμαρτήματα. «Ἀκάθαρτοσ καὶ ρυπαρὸσ εἶναι πᾶσ; ὅστισ δὲν ἀπέχει τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, αἵτινεσ στρατεύονται κατὰ τῆσ ψυχῆσ (Α' Πέτρ. Β' 11), ἢ, πληρέστερον εἰπεῖν, πᾶσ; ὅστισ δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὰσ μολυνούσασ τὸ σῶμα σαρκικὰσ ἐπιθυμίας τὰσ ἀναφερομένασ μὲ τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς τὸν 18ον καὶ 19ον στίχον τοῦ Ε' κεφ. τῆσ πρὸς Γαλάτας ἐπιστολῆσ καὶ εἰς τὸ Γ' κεφ. στίχ. 5 — 10 τῆσ πρὸς Κολοσσαεῖσ. Ἀλλὰ ἀκάθαρτοσ καὶ μολυσμένος εἶναι ἐπίσης καὶ χειρότερα πᾶσ; ὅστισ δουλεῖ εἰς τὰ μολύνοντα τὸ πνεῦμα ψυχικὰ πάθη, αἵτινά εἰσι τὸ ψεῦδοσ οἰουδήποτε εἶδουσ. «Μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλοσ»· πᾶσα ἐπιθυμία κακῆ, ἡ «πλεονεξία ἣτισ ἐστὶν εἰδωλολατρεία, ὀργή, θυμόσ, κακία, βλασφημία, ἀισχρολογία ἐκ τοῦ στόματοσ (Κολοσ Γ' 5-10), ἐχθραί, ἔρεις, ζῆλοί, θυμοί, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἰρέσεισ, φθόνοι, μέθαι, κῶμοι καὶ τὰ ὁμοία τούτοισ (Γαλιτ. Ε' 20 καὶ 21). Ἀκάθαρτοσ καὶ ρυπαρὸσ εἶναι πᾶσ; ὑπερόπτεσ καὶ ὑψηλοκάρδιοσ (Παροιμ. ΙΣτ', 5), πᾶσ; ὁ νομίζων ἑαυτὸν εἶναι τι, πᾶσ; ὁ οἰηματίας οἰουδήποτε εἶδουσ, διότι πᾶσ; ταυτοσ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἣτισ ἐστὶ ταπεινοφρονοῦσα ἀγάπη.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθὲσ πνεῦμα τῆσ Καινῆσ Διαθήκῆσ, τὸ ὁποῖον πνεῦμα εἶνε ἀπειροσ εὐσπλαγχνία καὶ συγκρατάθασ, ἀπειροσ ἐπιείκεια καὶ συγγνώμη, ἀλλὰ κατόπιν συναισθήσεωσ καὶ μετανοίας ἐγκαρδίου, διότι εἶναι ἅμα καὶ πνεῦμα ἀστηγᾶσ καὶ ἀμειλίχτου δικαιοσύνησ. Διὰ ταῦτα ἡ προσοχὴ εἰς τὴν ἠθικὴν εὐναμιν καὶ τὴν πνευματικὴν καθαρότητα, τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ὀρεγόμενοσ τῆσ ἱερωσύνησ εἰς οἰονδήποτε βαθμόν, ἡ προσοχὴ εἰς αὐτά εἶναι τὸ πάντων σπουδαιότατον καὶ σημαντικώτατον.

Ἰδωμεν μετὰ ταῦτα ποία ἡ εὐθύνη καὶ ἡ ἐκ ταύτης ἐνοχὴ ἢ ἐξ ἰσοῦ εἰς τὸν χειροτονοῦντα καὶ εἰς τὸν χειροτονούμενον.

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείασ ΤΙΜΟΘΕΟσ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟσ

Ἐν τῇ περιοδικῇ «Ἐκκλησία» (ἀρ. 27) ἐδημοσιεύθη ἐκκλήσι; τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου Χόρτην Βησσαρίωνοσ πρὸς ἅπαντασ τοῦς Ὀρθοδόξουσ Ἱεράρχασ καὶ Θεολόγουσ, περὶ συνεργασίας καὶ ἐνότητοσ τῆσ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίασ.

Ἡ ἀπὸ ἐτῶν παρατηρουμένη ἀπομόνωσι; μιᾶσ ἐκάστη; Αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίασ εἶναι ἀληθῶσ τὸ πλέον θλιβερόν σύμπτωμά τῆσ συγχρόνου ἐποχῆσ διὰ τὰσ Ὀρθοδόξουσ χώρασ, καὶ ἡ κατὰ τμη-

σις αὕτη συνετέλεσε καὶ συντελεῖ εἰς τὴν μαρμασώδη κατάστασιν εἰς ἣν πᾶσα ἡ Ὁρθοδοξία εὐρίσκειται. Ἐβλογίς λοιπὸν ἡ φωνὴ τοῦ ζηλωτοῦ Ρουμάνου Ἱεράρχου περὶ οὐσιαστικώτεραις συνοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἣτις θὰ συνεπιφέρῃ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν. Σήμερον ἀτυχῶς αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἀγνοοῦνται μεταξύ των καὶ υποβλέπονται ἔστιν ὅτε, καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν τρέχοντες ἀνὰ τὰς ἐσχάτας τῆς Εὐρώπης καλούμενοι εἰς ἐνωτικὰ συνέδρια ἀλλοδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι οὐδὲν σημεῖον συγκεντρώσεως καὶ ἐπαφῆς ἔχουσιν. Ἡ ἀφηρημένη ἐνότης τοῦ δόγματος θεδωλῶς δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ συνεπιφέρῃ τὴν θαλαρᾶν ἀκμὴν καὶ τὴν ἔκλαμψιν ἐνεργοῦ βίου, ἀπαιτήτων στοιχείων πρὸς συνεργασίαν ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν πολιτείᾳ. Ὡς ὁρθῶς δὲ ὁ Ρουμάνος ἐν Χριστῷ ἀδελφός Σεβ. Βησσαρίων παρατηρεῖ, τοιαύτη ἀπομόνωσις ἐδικαιολογεῖτο ἐφ' ὅσον ἡ κατ' Ἀνατολᾶς Ἐκκλησία διετέλει ὑπὸ τὴν ἀφεγγῆ δουλείαν τοῦ δυνάστου. Ἦδη ὅμως, ὅτε ἀπολαμβάνει τῆς ποθητῆς ἐλευθερίας ὑπὸ Κυδερνήσεις ὁμοδόξους, ἡ ἔλλειψις ζωῆς μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν συνοχῆς εἶναι ὄντως ἔγκλημα κατὰ τῆς παλαιφάτου Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐφ' ὧν, μὲ ὄλας τὰς πολλὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων τρικυμίας καὶ δυσχερείας, ἀραρότως ἐμμένει, μὴ παρεκκλίνας τῶν ὁσῶν οἱ Θεοὶ Πατέρες ἤκουσαν καὶ ἔμαθον παρὰ τῶν ἀπ' ἀρχῆς γενομένων αὐτοπτῶν τοῦ Λόγου.

Ἀναμφιδόλως μία αἰτία τῆς τοιαύτης ἀπομονώσεως εἶναι ἡ ἐθνικότης, καὶ ὁ ἐπὶ μακρὸν μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν ἀνταγωνισμὸς ἐπὶ τοῦ φυλετικοῦ ἐδάφους. Ἕλληνας, Ρῶσσοι, Γαλλοὶ, Βούλγαροι, Σέρβοι κατὰ παραχώρησιν Θεοῦ ἀντεμάχοντο φυλετικῶς μέχρι ἐξοντώσεως, καὶ τοῦτο ἀληθῶς συνετέλει ἵνα καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τῶν κρατῶν τούτων, ἂν καὶ ὁμοδόξοι, υποβλέπωνται καὶ τελῶσιν εἰς ἀπόστασιν ἄνευ οὐδεμιᾶς συνεργασίας καὶ συνοχῆς.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ἦδη τὰ φυλετικὰ πάθη μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων κρατῶν ἡμεδύνθησαν ἀπὸ πολλοῦ, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βασιλεύει μεταξύ αὐτῶν. Ἡ ὀρθοδοξία πλέον δὲν πολεμεῖται ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς ἄλλοτε, ἀλλ' ἄλλοι ἐχθροὶ ἐμφωλεύουσι, λύκοι οὗτοι μὲ δорὰν προβάτου, μοχθοῦντες ἵνα σχίσωσι τὸν ἄραφον τοῦ Κυρίου χιτῶνα ἐν τῇ κατ' Ἀνατολὴν Ἐκκλησίᾳ. Τὸν κοινὸν τοῦτον ἐχθρὸν ἔχουσι καθῆκαν νὰ πολεμήσωσι διὰ κοινῆς συνεργασίας πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι αἱ τὸν δεσμὸν τῆς μιᾶς πίστεως διακρατοῦσαι, ἵνα οὕτω ἀναπτυχθῶσιν εἰς ζωῆς καὶ ἰσχυρᾶς κοινωνίας Χριστοῦ, ἵνα οὕτω καὶ ἡ ἐν Χριστῷ πίστις μένη ἀμόλυτος πάσης παραλλαγῆς, ὡς παρελάβομεν αὐτήν.

Πρὸς τοῦτο οἱ Ὁρθόδοξοι Θεολόγοι τῶν διαφόρων κρατῶν πρέπει νὰ γνωρίσωσιν ἀλλήλους ἐπικοινωνούντες καὶ συνεργαζόμενοι ἐπιστημονικῶς. Καὶ οἱ φοιτη-

ται τῆς θεολογίας τῶν Ὁρθοδόξων Πανεπιστημίων ἀνάγκη νὰ γνωρίσωσι τοὺς καθηγητὰς των τοὺς τὴν αὐτὴν πίστιν διδάσκοντας εἰς τὰς Ὁρθοδόξους σχολὰς καὶ τὸν ἴδιον Κύριον καταγγέλοντας Λυτρωτὴν, ὡς ἐγένετο μὲ τὸν Βούλγαρον Καθηγητὴν Πρωθιερέα πρὸς διετίας διδάξαντα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, καὶ εἶτα δέον νὰ γνωρίσωσι καὶ ἀλλήλους ἀδελφοποιούμενοι ἐν τῇ ἐν Χριστῷ ἀγάπῃ. Ἀναμφιδόλως ἡ γνωριμία αὕτη καὶ ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ συνετέλεσεν καὶ εἰς τὸν στενώτερον σύνδεσμον τῆς φιλίας μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων Κρατῶν. Ὡς δὲ τρέχοντες κατ' ἔτος εἰς τὰ διάφορα συνέδρια τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι καιρὸς νὰ τρέξωμεν καὶ εἰς συνέδρια τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἵνα ἐκεῖ Ἱεράρχαι καὶ θεολόγοι σκεφθῶμεν καὶ συζητήσωμεν πλεῖστα ὅσα ζητήματα ἀπὸ πολλοῦ ἐκκρεμῆ μένοντα πρὸς μεγάλην τῆς Ὁρθοδοξίας ζημίαν. Καὶ ἡ Προσύνοδος ἡ πανορθόδοξος εἶναι καιρὸς νὰ κληθῇ, καὶ αἱ Σύνοδοι τῶν Ἱεραρχῶν τῶν Ὁρθοδόξων κρατῶν ἀνάγκη ἵνα πᾶσαν ἄλλην μέριμναν ἐκποδῶν θέσωσι, ἀφοσιούμεναι εἰς τὰς προκαταρκτικὰς μελέτας διὰ τὴν μεγάλην ταύτην συνάθροισιν, τὴν ἀπ' αἰώνων ἀναμενομένην. Προτοῦ δὲ τοιαύτη πανορθόδοξος συνάθροισις γίνῃ, ἐν ἣ πρόκειται νὰ γνωρισθῶσιν οἱ Ἱεράρχαι τῶν Ὁρθοδόξων κρατῶν, καὶ ἀνταλλάξωσι τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμόν, μὴδὲ πρέπει νὰ γίνῃ σκέψις περὶ Συνόδου Οἰκουμενικῆς. Ἀναμφιδόλως δὲ χάριτι Θεοῦ πλούσια θὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα ἐκ μιᾶς τοιαύτης πανορθόδοξου συναθροίσεως. Ἡ παρατηρούμενη ζωτικότης τῆς Δυτικῆς καὶ Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ ἀφυπνίσῃ τὴν καθυδούσαν ἀτυχῶς καὶ ληθαργούσαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τὸ σάλπισμα τοῦ Ρουμάνου Ἐπισκόπου Χότην Βησσαρίωνος ὡς καταστῆ ἐγερτήριον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἡγουμένων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ, πρὸς ἀνάληψιν καὶ ἀδελφικὴν προσέγγισιν.

Πρὸς τοιαύτην ὅμως πανορθόδοξον συνεργασίαν ὑπαρχει ἐν ἀμαυρὸν σημεῖον, ἡ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ θέσις τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλ' ἴσως διὰ τῆς ἐνότητος ταύτης εὐρεθῆ τὸ μέσον ἵνα ἡ μακρὰν τῶν μητρικῶν ἀγκαλιῶν ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ συναποτελέσῃ καὶ αὕτη τίμιον μέλος τῆς μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ καλουμένη. Ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδοξίας εἶνε ἐπιτακτικὴ καὶ δὲν γνωρίζω ἂν σφάλλωμαι λέγων ὅτι ἐν συγχαρητήριον τηλεγράφημα ἐν ἑορτασίμοις ἡμέραις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βουλγαρίας πρὸς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν τὴν γαλουχήσασαν αὐτήν, μὲ υἱικὰς ἐκφράσεις, ἴσως νομισθῆ ὑπὸ τῆς φιλοστόργου Μητρὸς ὡς χεῖρ τεινομένη, καὶ λήξῃ ὁ σκληρὸς χωρισμὸς εἰς λήθην ριπτομένου τοῦ παρελθόντος.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἔχει ἀνάγκη ἐνότητος!

Ἐν τῇ κατ' Ἀγραφα Ἱερᾷ Μονῇ Σπηλιᾶς

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων
ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΝΕΑ ΔΩΡΕΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ὁ σεβ. μητροπολίτης Καβάλλας καὶ Νέστου κ. Χρυσόστομος ἐδώρησατο πρό τινος εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ θεολογικοῦ σπουδαστηρίου χειρόγραφον Ψαλτήριον. Ἡ θεολογικὴ σχολὴ λαβοῦσα γνώσιν τῆς δωρεᾶς ταύτης ἀνέβηκεν εἰς τὸν κοσμητόρα αὐτῆς ἕπως δι' ἐπιστολῆς ἐκφράσῃ τῇ σεβ. μητροπολίτῃ κ. Χρυσόστομῳ τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας.

Τὸ δωρηθὲν χειρόγραφον ἀκέφαλον¹ καὶ κολοβόν² ἀποτελεῖται νῦν ἐκ φύλλων 347 (0,20×9,13). Ἡ κατὰ φύλλα ἀρίθμησις ἐγένετο ὑπ' ἐμοῦ. Ἀρχικῶς τὸ χειρόγραφον ἦτο ἠριθμημένον κατὰ τετράδια, ἀποτελούμενα συνήθως ἐξ ἑκτῶ φύλλων³. Ἡ ἀρίθμησις τῶν τετραδίων εἶχε γραφῆ ἐν ἀρχῇ ἐκάστου τετραδίου ἐν τῇ ἄνω μέρει τῆς ὥας καὶ ἐν τέλει ἐν τέλει τοῦ τετραδίου ἐν τῇ κάτω μέρει τῆς ὥας⁴. Δυστυχῶς κατὰ τὴν στάχωσιν τοῦ κώδικος ἀπεκόπη ἡ ἄνω ὥα καὶ ἡ κατὰ τετράδια ἀρίθμησις ἐνιαχοῦ μόνον φαίνεται. Τὸ τελευταῖον τετράδιον φέρει ἀρίθμησιν μς'.

Μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου φύλλου ἔχουσιν ἀποκοπῆ ὑπὸ δεδήλου χειρὸς φύλλα τινά. Τὸ φύλλον 16 τελειώνει «ἐπὶ Σιών ὄρος τὸ ἅγιον» (ψαλμ. 2, 6), τὸ δὲ 2α ἀρχεται «ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ» (ψαλμ. 4, 9). Κατὰ ταῦτα, εἰς τὰ ἐλλείποντα φύλλα ἦσαν γεγραμμένα τὸ τέλος τοῦ δευτέρου ψαλμοῦ, ὅλος δ τρίτος καὶ μέρος τοῦ τετάρτου. Ἐπίσης μεταξὺ τοῦ φύλλου 312 καὶ 313 ἔχουσιν ἀποκοπῆ ἐξ φύλλα⁵. Τὸ φύλλον 312β τελειώνει «καὶ γὰρ ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου ὀδηγήσει με καὶ καθέξει με» (ψαλμ. 138, 11), τὸ δὲ φύλλον 313α ἀρχεται «τενόουν εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἐπέβλεπον» (ψαλμ. 141, 5). Κατὰ ταῦτα εἰς τὰ ἐλλείποντα ἐξ φύλλα ἦσαν γεγραμμένα τὸ τέλος τοῦ 138 ψαλμοῦ, ὅλος δ 139 καὶ δ 140 καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ 141.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ χειρογράφου τούτου εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

1 (φύλλ. ια—328α) Οἱ ἑκατὸν πενήκοντα ψαλμοὶ τοῦ Δαβὶδ.

2. (φ. 328β—329α). «Οὗτος δ ψαλμὸς ἰδιόγραφος τοῦ Δαβὶδ ἔστι καὶ ἔξωθεν τῶν ἑκατὸν πενήκοντα

ψαλμῶν, ὅτε ἐμονομάχησε πρὸς τὸν Γολιάθ.»¹.

3. (φ. 329α—347β). Αἱ ἐννέα ὥσαι².

Ἡ στάχωσις τοῦ κώδικος εἶναι δωρσίνῃ μεθ' ἀπλῶν ἐπιτυπωμάτων καὶ θηλυκωτήριων, ὧν δ εἰς σώζεται σχεδὸν ἀκέραιος. Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ μέρει τῆς σταχώσεως γέγραπται

«τῷ πικρῶν ψαλτήριον ἠπάργει ἐμοῦ τὸν ταπεινὸν καὶ αμαρτωλὸν καὶ ἀναξήτου δούλου σου Ἰακώβου ἱερομονάχου ἀποχωρῶν μηλήμῃ καὶ ὀπῆος τῷ ἀποξενόσῃ νὰ ἔχη τὴν κατάραν τῶν ἀγῶν κατέρωι καὶ πάντων

τῶν ἀγῶν

δῆκα ὄκτω

τῶν τριακοσίων κ.τ.λ. ἀμήν».

Ἐνωθεν τούτου ὑπὸ νεωτέρας χειρὸς γέγραπται

«Κτημα Παπα Κωνσταντίνου
Σκκελαρίου δοριθὲν ὑπὸ τοῦ πα
τρος μου ἐν ἔτη χίλια πεντακο
σία ογδοηκοντα κήσας αὐτὸ
ἀπὸ τὸν θεῖον του Ν. Ἰερμχ.»

Ἐν φύλλῳ 10β γέγραπται

«αλεξι καὶ τὸν γονεον καὶ τὸ τέκνον Τριάνταφάλεν
καὶ εἰς γῆν ἀγαθὴν τὴν ξενιτιαν του βίου».

Ἐν τῇ ὥα τοῦ φύλλου 310α

«Ψαλτηρηγον του μαθεου».

Καὶ ἐν τῇ ὥα τοῦ φύλλου 317α

«κατὰ το 1666 εχυροτανεισα ἱεροδιακονα Θωμᾶ καὶ
Συμεῶν 23 ἡμερ.»

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΝΟΒΙΣΜΑ

Ἐν Νοβισμῷ, τῇ ὡραίᾳ παραδουναβίῳ πόλει τῆς Νοτιοσλαβίας, συνήλθεν ἀπὸ 3—10 λήγοντος μηνὸς συνδιάσκεψις ὀρθοδόξων καὶ διαμαρτυρομένων θεολόγων ὀργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπείας πρὸς οἰκουμενικὴν συνεργασίαν τῶν καθηγητῶν τῆς θεολογίας, ἧς εἶχεν ἰδρυθεῖ ὑπὸ τοῦ ἐν Στοκχόλμῃ

1. Ἄξιον σημειώσεως εἶναι ἐνταῦθα ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ διαφέρει τῆς συνήθους ἐπιγραφῆς τοῦ ψαλμοῦ τούτου τοιαῦται ἐλαφροὶ διαφοραὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ὑπάρχουσι πολλαχοῦ. Τοῦναντίον τὸ κείμενον συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἐκ διδόμενον μετὰ τινων ἐλαχίστων παραλλαγῶν.

2. Ἐν φύλλῳ 347 β ἐν τέλει «Ὡδὴ ἐννάτη. Αἶνεσις ἀγνῆς μητρὸς παρθένου κόρης. Ἄρχ. «Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῇ Θεῷ τῇ Σωτηρῇ μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν». Ἐπομένως λέπει ὅλη σχεδὸν ἡ ἐνάτη ᾠδὴ. Ἐάν τὸ χειρόγραφον δὲν περιεῖχεν ἄλλο τι, τὰ ἐλλείποντα φύλλα θὰ ἦσαν ἐλάχιστα. Μεταξὺ τοῦ φύλλου 329 καὶ 330 ἔχει ἀποκοπῆ ὑπὸ τοῦ γραφάντος τὸν κώδικα ἐν φύλλον, οὗτινος σώζεται τὸ ὑπόλειμμα. Τὸ κείμενον (ἡ πρώτη ᾠδὴ) συνεχίζεται ἀπὸ τοῦ 329 β εἰς τὸ φύλλον 330α, ἐξ οὗ γίνεται δῆλον ὅτι τὸ φύλλον ἀπέκοπη ὑπὸ τοῦ γραφέως.

1. Τὸ πρῶτον νῦν φύλλον ἄρχεται «προσώπου» τῆς γῆς» δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ ψαλμοῦ 1, 4. Κατὰ ταῦτα ἐν ἀρχῇ λείπει ἐν φύλλον, ἐφ' οὗ ὑπῆρχεν ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ χειρογράφου καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ πρώτου ψαλμοῦ.

2. Ἄγνωστον πόσα φύλλα λείπουσιν ἐν τέλει.

3. Μόνον τὸ ἕκτον καὶ ἑβδομον τετράδιον ἀποτελεῖται ἐξ ἑξ φύλλων.

4. Ἡ εἰς τὸ τέλος τοῦ τετραδίου ἀρίθμησις γίνεται σπανίως.

5. Ἐκ τῶν ἐν τῇ σταχώσει ὑπολειμμάτων δύνανται νὰ ἀριθμηθῶσιν,

παγκοσμίου συνεδρίου τοῦ πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ (Life and Work). Τῆς συνδιασκέψεως δὲ ταύτης, ἣς προήδρυσεν ὁ εὐπαιδευτος ἐπίσκοπος τοῦ Νοβισάδ κ. Εἰρηναῖος, ἄλλοτε καθηγητῆς ἐν τῇ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Κάρλοβιτς, ἤδη δὲ μέλος τῆς εἰρημένης ἐπιτροπείας, συμμετέσχον οἱ ἐξῆς καθηγηταὶ τῆς θεολογίας: Μ. Dibelius τοῦ πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελβέργης, Κ. Beth, τοῦ πανεπιστημίου τῆς Βιέννης, Κ. L. Schmidt τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ἰένης, Michaelis τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου, Dodd τοῦ Mansfield College τῆς Ὁξφόρδης, Clavier τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ Montpelier, Bednas τοῦ πανεπιστημίου τῆς Πρίγης, Glubokowsky τοῦ πανεπιστημίου τῆς Σόφρας (τέως καθηγητῆς τῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετροπόλεως), Besobrasoff τοῦ ἐν Παρισίοις ὁμοσπουδίου τοῦ Π. Μπρατισώ- τῆς τοῦ ἡμετέρου πανεπιστημίου.

Θέμα τῆς συνδιασκέψεως ἦτο ἡ μελέτη τῆς πρὸς *Φιλιπησίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀπ. Παύλου*, ἣς κατειμήθη εἰς τοὺς συμμετέχοντας ὡς ἐξῆς ο) Περὶ τῆς ιδιορρυθμίας, τῆς γενέσεως καὶ σημασίας τῆς ἐπιστολῆς ταύτης (Dibelius), β) Φιλιπησίων α' 1—26 (Μπρατισώτης), γ) Φιλιπησίων α' 27—β' 30 (Schmidt), δ) τὸ Χριστολογικὸν τεμάχιον β' 5—11 (Beth καὶ Glubokowsky), ε') Φιλιπησίων γ' 1—11 (Besobrasoff καὶ Dodd), ς') Φιλιπησίων γ' 12—21 (Bednas), ζ') Φιλίππ. δ' 1—23 (Michaelis), η') Σύνοψις τῆς ἐξηγήσεως τῆς ἐπιστολῆς (Clavier) καὶ θ') Ἐπίδροσις τῆς ἐπιστολῆς ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας (ἐπίσκοπος Εἰρηναῖος). Μεθ' ἑκάστην ὁμίλιαν ἐπηκολούθει συζήτησις. Τὸ μνημονευθὲν δὲ γενικὸν θέμα ἐχορηγήσεν ὡς βάσις πρὸς ἀνταλλαγὴν γνωμῶν ἐπὶ τῶν ἐπιμάχων μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ζητημάτων χωρὶς ὁμῶς τὰ παραμεινῆ ἀδιονύχιστον οὐδὲν ἐκ τῶν ἐσωτερικῶν τῆς ἐπιστολῆς προβλημάτων. Αἱ τε ὁμίλια καὶ αἱ συζητήσεις διεξήχθησαν τῇ προτάσει τοῦ Σ. β. Προέδρου καὶ τῇ συμφωνίᾳ ἀπάντων τῶν μελῶν ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ.

Τὰ μέλη τῆς συνδιασκέψεως ἐφιλοξενήθησαν καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω διάστημα παρὰ τῷ σεβασμιωτάτῳ ἐπισκόπῳ τοῦ Νοβισάδ κ. Εἰρηναίῳ, ἔτυχον δὲ ἐγκαρδίου δεξίωσεως καὶ παρὰ τοῦ δήμου τῆς πόλεως. Ξειαγούμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ ἱερολογιωτάτου ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἐπισκοπῆς κ. Δαμασκηνοῦ, ὡς καὶ ὑπὸ τοῦ δημάρχου κ. Μπορότα καὶ τινων δημοτικῶν συμβούλων, ἐπεσκέφθησαν πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ τὴν παθακειμένην ἱστορικὴν πόλιν τοῦ Κάρλοβιτς, ὡς καὶ τὴν Ἰ. Μονὴν τοῦ Κρουσεδόλ, ἐνθα ὑπάρχει ἀρκετὰ παλαιὸς ναὸς βυζαντινίζοντος ὄψιμου καὶ διαφυλάσσον-

τα πλεῖστα κειμήλια τοῦ βασιλέως Μιλάνου, ἔτι δὲ καὶ τὴν Ἰ. Μονὴν τοῦ Μπεοσίβ.

Ἀνηλλάγησαν θεορὰ τηλεγραφήματα μετὰ τοῦ Μ. Πατριάρχου Σερβίας κ. Δημητρίου, τοῦ σ. Ἀρχιεπισκόπου Οὐψάλας κ. Söderblom καὶ τοῦ Προέδρου τῆς μνημονευθείσης θεολογικῆς ἐπιτροπείας κ. Deissmann.

Ἰδιαιτέρως χάριν τῆς ἱστορίας σημειωθήτω, ὅτι ἐν Νοβισάδ, ὅπερ ὑπῆρξε σπουδαιότατον ἐθνικὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν κέντρον διὰ τοὺς ἀλυτρώτους Σέρβους, ἤμαζεν ἄλλοτε καὶ ἑλληνικὴ παροικία, ἣς πολλοὶ οἰογένειαι, οἷαι αἱ τοῦ Χατζῆ, Χριστομάνου, Τριανταφίλλου, Ντέρα, Μπαράκου, Πολίτη κ. ἄ., ἀπετέλουν τὸ ἄνθος τῆς κοινωνίας τοῦ Νοβισάδ καὶ ἐξ ἧς κατήγετο καὶ ὁ μόλις πρὸ 11 ἐτῶν ἀποθανὼν πολὺς Μιχαὴλ Πολίτης, ἀρχηγὸς ὄχι μόνον τῶν Σέρβων, ἀλλὰ καὶ πασῶν τῶν ἀλυτρώτων ἐθνικοτήτων ἐν τῷ οὐγγρικῷ κοινοβουλίῳ. Σώζεται δὲ καὶ μεγαλοπρεπὲς πρὸ διακοσίων πού ἐτῶν ἰδρυθὲν ἑλληνικὸν σχολεῖον, κείμενον παρὰ τὴν ὁμώνυμον ὁδόν, ὅπερ, ἐκσερβισθέντων δυστυχῶς πάντων σχεδὸν τῶν ἐν Νοβισάδ Ἑλλήνων, ἐδωρήθη ὑπὸ τῶν ὑπολειφθέντων τριῶν Ἑλλήνων ἐφόρων εἰς τὸ σερβικὸν τῆς πόλεως Γυμνάσιον, ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅπως διδάσκηται ἐν αὐτῷ πάντοτε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα!

Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ

Πᾶς ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένος θεολόγος εἶναι ἀνάγκη σήμερον νὰ γνωρίζῃ τὴν σύγχρονον γιγαντιαίαν παιδαγωγικὴν κίνησιν, διότι οὕτω μόνον δύναται νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἔχῃ γνώμην ἐπὶ σπουδαιωτάτων ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων, ἀπασχολούντων σήμερον ὅλον τὸν κόσμον καὶ τοσοῦτον στενῶς σχετιζομένων μετὰ τῶν προβλημάτων τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς μορφώσεως τῆς νεολαίας. Ἐὰν δὲν γνωρίσωμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν παιδαγωγικὴν κίνησιν τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων, εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ μορφώσωμεν σαφεῖς καὶ καθαρὰς ἐννοιὰς ἐπὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν ζητημάτων τῶν ἡμερῶν μας, ἐπὶ τῶν ὁποίων, δυστυχῶς, ἐλάχιστοι ἢ οὐδὲν ἀκούεται ἡ φωνὴ τῶν θεολόγων. Τὰ ἐκπαιδευτικὰ ταῦτα ζητήματα, ἤδη τὸ πρῶτον παρ' ἡμῖν ἀναφυόμενα, ἀπησχόλησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς τὴν σκέψιν μεγάλων διανοουμένων ἄλλων πεπολιτισμένων λαῶν, εἰς τοὺς ὁποίους, ἕνεκα ἱστορικῶν καὶ κοινωνικῶν λόγων, ἡ παιδαγωγικὴ κίνησις ἀποτελεῖ ἐν σπουδαίῳ τμήμα τῆς ἱστορίας τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῶν. Ἐνεκα τοῦ λόγου τούτου παρίσταται ἡ ἀνάγκη νὰ μελετῶμεν εἰς γενικωτάτας τοὐλάχιστον γραμμάς τὴν σταδιοδρομίαν τῆς παιδαγωγικῆς ἐξελίξεως οὐ μόνον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων

εὐρωπαϊκῶν λαῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδρασις ἄλλως τε εἶναι τόσοσιν ἰσχυρὰ παρ' ἡμῖν.

Τρία εἶναι τὰ στάδια τῆς παιδαγωγικῆς ἐξελλίξεωσ; ἐν τῇ Δύσει μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἦτοι: 1) Τὸ ἐκκλησιαστικὸν στάδιον τοῦ Μεσαιῶνος, 2) τὸ τῆς Ἀναγεννήσεωσ; καὶ 3) τὸ τοῦ πνευματικοῦ Διαφωτισμοῦ.

Τὸ ἰδεώδες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἐκυριάρχει κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ἔχει τὰ ρίζασ; του εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ ἀπόλυτον τῆς θελήσεωσ; Αὐτοῦ, ἦτις γίνεται φανερὰ διὰ τῆς Ἀποκαλύψεωσ;. Οἱ ἅγιοι ἀντιπροσωπεύουσι διὰ τοῦ συγκεκριμένου αὐτῶν θείου ὠρισμένα ἰδανικὰ διὰ τὸν ἀνθρώπινον βίον. Ἐν τῇ παιδαγωγικῇ, ἦτις βασίζεται ἐπὶ τῶν ἀρχῶν τούτων, ἀποδίδεται μεγάλη σημασία εἰς τὴν ἀθρητικήν, τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν ὑπακοήν, ἐπομένωσ; ἡ ἀγωγὴ ἔφερε μᾶλλον τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐξαγνισμοῦ.

Ὁ Οὐμανισμὸς τῆς ἐποχῆσ; τῆς Ἀναγεννήσεωσ; εἶχεν ὡσαύτωσ; ἐνταῦθα ἡ μορφωτικὴν ἰδεώδες, τὸ ὅποσον ὁμοσ; ἦντεῖ οὐχὶ ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς κλασσικῆσ; ἀρχαιότητοσ;. Τὸ ἰδεώδες τοῦτο συμπίπτει πρὸσ τὸ «καλὸν κἀγαθὸν εἶναι» τῆσ; ἀρχαίας ἑλληνικῆσ;, τῆσ; ῥωμαϊκῆσ; καὶ τῆσ; ἑλληνιστικῆσ; ἐποχῆσ;, πρὸσπραγματώσων τοῦ ὁποίου ἐχρησίμευον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ αἱ ἀρχαῖαι γλῶσσαι κυρίωσ;.

Αἱ ἀναστατώσεισ;, τὰς ὁποίασ; ἐπέφερον μετὰ ταῦτα αἱ πρόδοιοι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆσ; μηχανικῆσ;, αἱ μεταβολαὶ εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν καὶ δὴ αἱ νέαι ζυμώσεσ; εἰς τὴν κοινωνικὴν σφαιρὰν καὶ αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ τῆσ; Εὐρώπησ; κατέστρεψαν μοιραίωσ; τὴν ἐνταῦθα μορφήν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, συγχρόνωσ; δὲ μετέβαλον ριζικῶσ; τὰ παιδαγωγικὰ ἰδεώδη τῶν πρόγενεστέρων ἐποχῶν. Ἦρχισε νὰ γεννᾶται ἰσχυρότατον ρεῦμα ἐναντίον τῆσ; ἀποκλειστικῆσ; οὐμανιστικῆσ; μορφώσεωσ;, διότι ἐγεννήθη ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡ ἀνάγκη ὅπωσ; τὰ πορίσματα τῶν διαφορῶν ἐπιστημῶν καταστῶσι διὰ τοῦ σχολείου πνευματικὸν κτῆμα τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. Οὕτω παρατηρεῖται ἀπὸ τῆσ; ἐποχῆσ; τοῦ Διαφωτισμοῦ τάσισ; πρὸσ πλουτισμὸν τοῦ ὕλικου τῆσ; διδασκαλίασ;, τὸ ὅποσον λαμβάνεται ἐξ ὄλων τῶν ἐπιστημῶν (ἐγκυκλοπαιδισμὸς). Ἡ διδακτικὴ ὁμοσ; αὕτη δὲν ἤργησε νὰ φθάσῃ εἰς ὑπερβολὰσ; τινασ;, διότι, λαμβάνουσα ὡσ; θάσιν καὶ ἀφετηρίαν τὸ ὅλον πολλοπλάσιαζόμενον διδακτικὸν ὕλικόν, οὐδόλωσ; δὲ ἀποστέπουσα εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν νοητικῶν δυνάμεων τῶν μαθητῶν, ἤτο ξηρὰ τισ; δογματικὴ παροχὴ γνώσεων γεννώσασ; πνευματικὴν κόπωσιν παρὰ τοῖσ; μαθηταῖσ; καὶ καταστρέφουσα μᾶλλον τὸ γνωστικὸν αὐτῶν διαφέρον.

Ὡσ; μία ἀντίδρασις κατὰ τοῦ διδακτικοῦ τούτου ὕλισμοῦ ἐμφανίζεται ἀπὸ τῆσ; ἐποχῆσ; ἰδίωσ; τοῦ Herbart ἡ τάσισ; ἐκείνη ἐν τῇ παιδαγωγικῇ, ἦτις δύναται νὰ ὀνομασθῇ «διδακτικὸσ; εἰδολογισμὸσ;». Ἀλλὰ καὶ ἡ τάσισ; αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἀντίθετα ἄκρα, μολονότι κινουμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πε-

θίου, δηλαδὴ ἐπὶ τῆσ; ἐκδοχῆσ; ὅτι τὸ βασικὸν καὶ κύριον στοιχεῖον διὰ τὴν μόρφωσιν εἶναι ἡ διαπαιδαγωγῆσισ; τῆσ; νοήσεωσ;, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆσ; νέασ; ταύτησ; κατευθύνσεωσ; ἐξετίμων πρεπόντωσ; τὸν ψυχολογικὸν παράγοντα τῆσ; διδασκαλίασ; καὶ ἐξήτουν ταξινομήσιν καὶ μεθοδικότητα ἐν αὐτῇ. Εἰς ἀμφοτέρασ; λοιπὸν τὰσ; κατευθύνσεισ; ταύτασ; ὑπεκρόπτετο ἡ πεποίθησισ; ὅτι ἡ ἀνάπτουσισ; τῶν γνωστικῶν δυνάμεων καὶ ὁ πλουτισμὸσ; τῶν γνώσεων ἀποτελοῦσι τὴν μοναδικὴν θάσιν διὰ τὴν βλῆν μόρφωσιν, καὶ δὲ αὐτὴν ἀκόμη τὴν πρακτικὴν, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν καλαισθητικὴν. Ἡ κατανόησισ; μόνη τῶν ἠθικῶν, πρακτικῶν καὶ αἰσθητικῶν ἰδεωδῶν (ἢ ἀξιῶν, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸν σημερινὸν ὄρον) ἀρκεῖ πρὸσ ἀποδοχὴν καὶ οἰκείωσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆσ; προσωπικῆσ; βουλήσεωσ;.

Σήμερον ἡ τριακὴ ἐκδοχὴ ἔχασε πλέον τὴν ἀπόλυτον ἀξίαν τῆσ;. Ἢδῃ ἀπὸ τοῦ τέλοιοσ; τοῦ παρελθόντοσ; αἰῶνοσ;, ἰδίωσ; δὲ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ κ' αἰῶνοσ;, ὁ παιδαγωγικὸσ; ὀρίζων ἤρχισε νὰ μεταβάλληται. Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον εἶχε δικηρῶσει ὁ Pestalozzi, ὅτι ἡ ἀπλὴ γνώσισ; ἀνευ τῆσ; ἰκανότητοσ; καὶ τῆσ; βλέψεωσ;, ἀνευ τῆσ; ἀπαιτουμένησ; ψυχοσωματικῆσ; δυνάμεωσ; πρὸσ ὑπερνίκησιν τῶν ἐμποδίων, ἀποτελεῖ τὸ τερατωδέστερον ὄρων κακοῦ θαίμονοσ;, τὸ ἀπόφθεγμα, λέγομεν, τοῦτο, τὸ ὅποσον ἐπὶ ἕνα περίπου αἰῶνα δὲν εὔρε σοβαρὰν ἀπήχησιν εἰς τὰσ; παιδαγωγικὰσ; καὶ ψυχολογικὰσ; σχολὰσ; τοῦ παρελθόντοσ; αἰῶνοσ;, ἤρχισε νὰ ἐκτιμᾶται καὶ νὰ θεωρεῖται ὡσ; ἐνέχον μεγάλην δόσιν ἀληθείασ;. Σήμερον δὲν θεωρεῖται πλέον ὁ κόσμοσ; τῶν ἐννοιῶν καὶ παραστάσεων ὡσ; ὁ ὕπατοσ; ρυθμιστῆσ; τῶν ψυχολογικῶν λειτουργιῶν, ὅπωσ; ἀπεδέχετο ὁ Herbart ἐνεκα τούτο ἐπαυσε νὰ θεωρεῖται ἡ διδασκαλία ὡσ; τὸ ἀποκλειστικὸν ἢ τὸ κυριώτατον μέσο τῆσ; ἀγωγῆσ; ἀλλὰ τίθεται εἰς ἴσην μοῖραν πρὸσ ἕτερα μέσα, ὡσ; π. γ. ἡ ἐργασία, διὰ τῆσ; ὁποίασ; σκοπεῖται ἡ ἀμειωτέρα ἐπίδρασις ἐπὶ τῆσ; βουλήσεωσ;. ἐντεῦθεν ἐξεγείρεται τὸ σημερινὸν ρεῦμα πρὸσ τὰ σχολεῖα ἐργασίας.

Ἐτέραν πρόδοιον τῆσ; σημερινῆσ; παιδαγωγικῆσ; ἀποτελεῖ ἡ ἀναγνώρισισ; τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν τῶν παιδῶν. Πρότερον ἐνόμιζον ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οὐσιωδῶσ; ἡ αὐτὴ εἰς ὅλουσ;. Σήμερον ἀνεγνώρισαν ὅτι ἕκαστοσ; παῖσ; καὶ ἕκαστοσ; ἀνθρώποσ; ἐν γένει φέρει τὴν σφραγίδα τῆσ; ἀτομικότητοσ; του. Πρῶτοι ὁ Goethe καὶ ὁ Herder, οἱ ὁποιοὶ διεῖδον αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, ἔθεσαν τὸ ἐξῆσ; πρόβλημα εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν παιδαγωγικὴν: Πῶσ; εἶναι δυνατόν ἡ ἀγωγὴ, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ ἐκ τῶν ἔξω, νὰ ἐπιδράσῃ ἢ νὰ μεταβάλλῃ τὸν ἀνθρώπον; Εὐνόητον ὅτι ἡ λεπτεμερῆσ; ἐκθεσισ; τοῦ ζητήματοσ; τούτοιο ἐκφεύγει τῶν ὀρίων τοῦ παρόντοσ; ἄρθρου.

Παρὰ τὴν τριακὴν ὁμοσ; ἀναγνώρισιν τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν, δὲν ἀποδίδεται εἰς τὸ ἄτομον ἀπεριόριστοσ;, ἀλλὰ σχετικὴ μόνον ἀξία. Ἴσωσ; εἰς τοῦτο συντελοῦσιν οὐ μόνον φιλοσοφικοὶ λόγοιο, ἀλλὰ καὶ τὸ

σημερινόν ρεύμα ἐν τῇ κοινωνικῇ καὶ πολιτικῇ σφαιρᾷ πρὸς μίαν ὑπερφολικὴν ἐκτίμησιν τῆς συνολικότητος ἢ κοινωνικότητος. Αἰσημχνικὰ ἐξ ἄλλου πρόσδοι νεαρὰς τινος ἐπιστήμης, τῆς κοινωνιολογίας, ἔχουσιν πληρέστερον φῶς ἐν ταῖς σχέσεσι τοῦ ἀτόμου πρὸς τὸ ἔλκον, ἢ πρὸς τὴν κοινωνίαν. Ὡς ἐκ τούτου ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνάγκη τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν κοινωνικῶν τούτων σχέσεων ἤδη ἀπὸ τοῦ σχολείου εἰς τῆς κοινωνικῆς παιδαγωγικῆς, ἡ ὁποία ἐξετάζει καὶ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ ἀγωγή θὰ ἐπετύγχανε καλλίτερον τὴν διαπαιδαγωγῆσιν τοῦ κοινωνικοῦ συναισθηματοῦ.

Δ. Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ
Καθηγητῆς

ΟΙ ΛΑΪΚΟΙ ΘΕΟΛΟΓΟΙ

Ἡ τελευταία κίνησις τῶν λαϊκῶν θεολόγων ὀφειλομένη κυρίως εἰς πρωτοδουλίαν τῶν καθηγητῶν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων εἶναι πλέον ἢ δέδαιον ὅτι δύναται καὶ νὰ ἐνταθῇ καὶ νὰ συστηματοποιηθῇ ἐπὶ δάσεων εὐρυτέρων καὶ ἐπὶ σκοποῖς γενικωτέροις τῶν ἐπαγγελματικῶν. Τὰ μέχρι τῆς στιγμῆς δεδομένα πείθουσιν ὅτι ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνεταί μεταξὺ τῶν τάξεων τῶν θεολόγων ἀντιληπτὴ ἡ ἀνάγκη τῆς πλήρους καὶ τελείας ὁμαδικῆς συνεργασίας, ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦσι ν' ἀναγνωρισθῶσιν οἱ καὶ εἶναι πράγματι, παράγοντες δηλ. σημαντικοὶ ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνικῇ ζωῇ. Τὸ γεγονός μάλιστα ὅτι ἡ ἀρχιγὰ τῆς κινήσεως προσεφέρθη εἰς Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, τὸν κ. Ἄμ. Ἀλιζᾶτον, τοῦ ὁποίου εἶναι γνωσταὶ ἤδη αἱ γνώμαι περὶ τοῦ ρόλου τῶν θεολόγων καθηγητῶν, ὅχι μόνον παρέχει τὴν δάσιν τῆς στενωπότητος πρὸς τὴν θεολογικὴν Σχολὴν συνεργασίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς σταθερῆς τῆς βήματι ἐπιδιώξεως σκοπῶν γενικωτέρων, ἀναλόγων πρὸς τὸ ἐν τῇ θεολογικῇ Σχολῇ τῆς σήμερον κρατοῦν πνεύμα. Ὁμολογοῦμεν ὅτι αἱ συνθήκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε αἱ καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων εἰργάσθησαν ὡς σύνολον, καὶ ἡ τελεία ἔλλειψις ὀργανικοῦ μεταξὺ τῶν συνδέσμου δὲν ἀφῆκε τὴν κοινὴν γνώμην ἀνευ προκαταλήψεως τινος, ἢ ἀτυχῆς δὲ σύμπτωσις τῆς ἀνασυγκροτήσεως τοῦ θεολογικοῦ συνδέσμου πρὸς τὸν περὶ τὰς συζητουμένας ἐκπαιδευτικὰς μεταβολὰς θόρυβον ἤτο ἐκινή νὰ διαθέσῃ μᾶλλον δυσπίστως πρὸς τὴν κίνησιν ταύτην ἐκείνους, οἵτινες ἀποδέλπουσιν εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τῶν θεολόγων ὡς εἰς ἔργον προωρισμένον μᾶλλον νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ ὑψίστα ἰδεώδη, πρὸς τὰ ὁποία σήμερον ἀνατείνεται ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος. Εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην τῆς γενικῆς τῶν πάντων ἀναδιοργανώσεως μία συσσωμάτωσις τῶν ἐπιστημόνων θεολόγων ὅχι μόνον θὰ ἠδύνατο κατὰ πολὺ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν κατ' εὐρυτέραν ἀκτῖνα ἀνάπτυξιν τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ παρ'

ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐδημιούργει στήριγμα στερεὸν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτήν, ἡ ὁποία μετὰ χαρᾶς—εἴμεθα δέδαιον—θ' ἀποδέλφῃ εἰς τὴν στενωπότην μετ' αὐτῶν συνεργασίαν. Ἐάν, μεταξὺ τῶν νεωτέρων ἰδίᾳ θεολόγων, πικρατηροῦνται σήμερον τάσεις διάφοραι καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀντιληψιν περὶ τοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἔργου αὐτῶν, ταῦτο πᾶν ἄλλο ἢ ἀποτελεῖ ἐμπόδιον διὰ μίαν στενωπότην συνεργασίαν, ἐφ' ὅσον κοινὸς ὁ πόθος καὶ κοινὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἐξυπηρετήσεως τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ περὶ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ περὶ τὴν μέθοδον τοῦ ἐργάζεσθαι ποικιλία, ἀναπτύσσουσα τὴν μεταξὺ τῶν διαφορομένων ἀμιλλαν, ὅχι μόνον ἀπλῶς συντελεῖ εἰς τὴν ἐκατέρωθεν παραγωγὴν τοῦ ἀρίστου ὅπερ ἐκάστη ὁμὰς δύναται νὰ παραγάγῃ, ἀλλὰ καὶ προάγει τὴν ἀντικειμενικωτέραν τῶν πραγμάτων ἐξετάσιν καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀτραπεστότερην τῆς δράσεως κατεύθυνσιν ἀρκετὴ ἢ συζήτησις νὰ γίνεταί ἐν πνεύματι ἀγάπης πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀρρωσίσεως πρὸς τὸ κοινὸν κατῆκον. Ἐάν ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ὕλικῳ ἢ ποικιλία παράγῃ τὴν ἁρμονίαν, ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς δράσεως ἡ ποικιλία παράγει τὴν πρόδοον καὶ ἡ διαφορὰ τῶν ἀνιληψέων προλαμβάνει καὶ διορθώνει τὰ σφάλματα τῆς μονομερείας.

Ἐνωρίζομεν ὅτι κοινὸς εἶναι τῶν θεολόγων ὁ πόθος πρὸς τὴν συνεργασίαν, κοινὸν εἶναι τὸ παράπονον διὰ τὰς σήμερον παρουσιαζομένας ἐν τῇ κλάδῳ ἔλλειψεις, κοινὰ εἶναι τὰ ὄνειρα διὰ μίαν ὀργανωμένην κίνησιν καὶ μίαν συστηματικὴν ζωὴν ὡς ἐλπίζομεν ὅτι ἡ γενομένη ἀρχὴ θὰ δώσῃ σάρκα καὶ ὄστα εἰς τὰ ὄνειρα ταῦτα καὶ ἰὰ δημιουργήσῃ ἐκεῖνα τῶν ὁποίων τὴν ἔλλειψιν πάντες ὁμολογοῦμεν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ δυνάμεθα μεμονωμένως νὰ τὰ θεραπεύσωμεν. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς παραμοίας περιστάσεις μία μικρὰ ὄθησις εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ δημιουργήσῃ ἔργον ἀνυπολόγιστον ὅταν ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου ἔχῃ πραγματικῶς ὀριμᾶσαι, καὶ εἶναι ἐξ ἴσου ἀληθὲς ὅτι εἶναι τοιαύτη σήμερον ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ὥστε νὰ δικαιολογῇ κάθε ἐλπίδα ὅτι ὀρίμασεν ὄντως ἡ ἰδέα μᾶς πραγματικωτέρας τῶν θεολόγων δράσεως. Εἶναι τοιαῦται σήμερον καὶ τοσαῦται αἱ ἀνάγκαι τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου καὶ τοσαύτη ἢ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας χώρας ἐπιδράσις τῆς πηγκοσμίου μεταδοτικῆς, καὶ διὰ τοῦτο λαν κρίσιμου, καταστάσεως, ὥστε ἐνδείκνυνται ὅχι ἀπλῶς ἢ ἄμυνα ἐναντίον τῶν ἀνατρεπτικῶν τῶν κρατούντων θεσμῶν τάσεων, ἀλλὰ καὶ ἡ θετικὴ ἐργασία διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν εἰς τὰς ἀνάγκαις τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Τὸ ἔργον τοῦ θεολόγου δὲν εἶναι ἐν προκειμένῳ ἢ θεωρητικὴ μόνον διονύχισις τῆς σαθρότητος τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς ἀντιπάλου δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ τῶν ἔργων δημιουργὸν τῆς καταστάσεως ἐκείνης, ἡ ὁποία δι' οἰωνδῆποτε ἐπιχειρημάτων δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀνατραπῇ διότι θὰ στηρίζεται.

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Ἐδαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορταὶ	*Ἦχοι
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ	1 Ἰνδίκ. α' Σ]βρίου 8 Κυρ. Πρ. τῆς Ὑψ.	Ἰνδίκ. α' Σ]βρίου Κυρ. Πρ. τῆς Ὑψ.	1' α' IA β'	
	15 > μετὰ τὴν Ὑψ.	> μετὰ τὴν Ὑψ.	A' γ'	
	22 > Α' Λουκᾶ	> ΙΓ'	B' δ'	
	29 > Β' Λουκᾶ	> ΙΔ'	Γ' πλ. α	

εἰς τὰ βαθύτατα αὐτῆς ταύτης τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ. Καλὸς καὶ ὁ θεωρητικὸς διαφωτισμὸς καὶ ἐπιβεβλημένη ἡ ἄμυνα τῶν πατρῶν καὶ ἡ καταπολέμησις τῶν ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν, ἀλλὰ ἀνίσχυρα πάντα ἄνευ τῆς ἐργασίας ἐκείνης ἡ ὁποία θὰ δικαιολογῆ ἔμπροχμάτως εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ τὴν ἀξίαν τῶν ἰδεῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἡ ἄμυνα καὶ ὁ ἀγὼν.

Εἶναι εὐχάριστον ὅτι τόσον στενὴ καθίσταται σήμερον ἡ ἐπαφὴ τοῦ σώματος τῶν λαϊκῶν θεολόγων πρὸς τὸ κέντρον τῆς παρ' ἡμῖν θεολογικῆς ἐπιστημονικῆς κινήσεως· θὰ ἦτο ὅμως ἐπίσης ἀναγκαῖα καὶ ἐξ Ἰσοῦ εὐχάριστος μ'ία ἐγκάρδιος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως συνεργασία μὲ τὸ κέντρον τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ, ὅπερ ὀφείλει νὰ γίνῃ συγχρόνως καὶ κέντρον μιᾶς ἀνωτέρας κοινωνικῆς κινήσεως. Ἐννοοῦμεν τὴν ἀνάγκην τῆς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας συνεργασίας, ἡ ὁποία ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ἔργα θαυμαστά ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῇ ἑλληνικῇ ἐὰν θελήσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ στελέχη ἅτινα δύναται νὰ παράσῃ τὸ σῶμα τῶν λαϊκῶν θεολόγων, ἐφ' ὅσον ὁμολογεῖται ἐκατέρωθεν ἡ ἀνάγκη τῆς στενωτέρας ἐπαφῆς.

E. F. M.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

[Γράμματα ἐκ Λονδίνου]

Αἱ ἐπαρχιακαὶ Σύνοδοι τῆς Καντουαρίας καὶ Ὑόρκης ἀποτελοῦμεν: ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἀντιπροσώπων τοῦ ἡμερησικοῦ Κλήρου συνήλθον τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι ἡ πρώτη ἐν Λονδίνῳ ὑπὲρ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας DR Lang καὶ ἡ δευτέρα ἐν Ὑόρκῃ ὑπὲρ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ὑόρκης DR Temple, ἵνα λάβωσιν ὀριστικὰ ἀποφάσεις ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὑπὲρ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων δις ἀπορριφθέν Βιβλίον προσευχῶν τοῦ 1928. Μετὰ τρίτημερον συζήτησιν, ἐφ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὁποίας ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ Συνόδῳ Καντουαρίας κατεκρίθησαν καὶ ἀνηλεῶς ἐμαστιγώθησαν αἱ κατὰ διαφόρους καιροὺς γενόμεναι δηλώσεις ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Βιρμιγγάμης DR Barnes, διὰ τῶν ὁποίων προσεδάλλοντο ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τούτου καίρια δόγματα τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ διεσκληύοντο τὰ θεμέλια τῆς πειθαρχίας ἐν αὐτῇ, ἀμφότεραι αἱ ἐπαρχιακαὶ Σύνοδοι κατέληξαν εἰς τὸ διὰ μεγάλης πλειοψηφίας υἱοθετηθῆν συμπεράσμα καθ' ὃ

ὡς δόξαις τῆς λατρείας ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ θεωρεῖται μὲν τὸ Βιβλίον προσευχῶν τοῦ 1662, δύνανται ὅμως οἱ κατὰ τόπους ἐπίσκοποι νὰ προβαίνωσιν εἰς προσθήκας ἢ παρεκκλίσεις ἐξ αὐτοῦ, εὕρισκομένους ἐν τοῖς ὁρίοις πάντοτε τοῦ ὑπὲρ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων δις ἀπορριφθέντος Βιβλίου τοῦ 1928. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Κλήρου ὑπὸ τινων ἀτόμων καὶ δημοσιογραφικῶν ὀργάνων ἐθεωρήθη ὡς πρόκλησις καὶ περιφρόνησις πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, ὑπὲρ τῆς πλειονότητος ὅμως ἐχαρακτηρίσθη ὡς δικαία καὶ σκόπιμος, τόσῳ μᾶλλον, ὅσην τὸ ὑπὲρ τῶν Βουλῶν τῶν Κοινοτήτων ἀπορριφθέν Βιβλίον εἶχεν ἐπικυρωθῆ ὑπὸ τῶν δύο ἐπαρχιακῶν Συνόδων τῆς Ἀγγλίας (Convocations), ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησιαστικῆς Συνελεύσεως (Church Assembly) τῆς περιλαμβανοῦσης καὶ ἀντιπροσώπων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπαρχιῶν καὶ σχεδὸν ὅλων τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνόδων.

Ἐκεῖνο, μ' ὅλα ταῦτα, τὸ ὅποιον θέλω νὰ τονίσω ἐν τῇ προύσῃ μου ἀνταποκρίσει εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον προὐκάλεσε καὶ ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει ἡ σύγκλησις τῶν δύο ἐπαρχιακῶν Συνόδων τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἀγγλοὶ θεωροῦν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἀποτελοῦσαν μέρος τῆς ἐθνικῆς τῶν καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, τὸν δὲ Κλῆρον ὡς μερίδα ἀνθρώπων ἐκπληρούντων ἱερὰν καὶ ὑψηλὴν ἀποστολήν, τῆς ὁποίας ἔχει ζωτικὴν καὶ ἀπόλυτον ἀνάγκην ἡ ἀγγλικὴ κοινωνία καὶ ἡ κραταιὰ ἀγγλικὴ αὐτοκρατορία. Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς τὸ sacrosanctum τῶν κληρονομιῶν τοῦ παρελθόντος, τὴν σπουδαιότεραν δυνάμιν τοῦ παρόντος, ἐφ' ἧς στηρίζεται ὀλόκληρος ὁ ὑπέροχος αὐτῶν πολιτισμὸς, καὶ τὴν καλλιτέραν ὑπόσχεσιν διὰ τὴν μέλλουσαν εὐήμερίαν τῆς ἀπεράντου αὐτῶν Ἐπικρατείας. Καὶ διὰ τοῦτο πᾶσα κίνησις ἐκκλησιαστικὴ εὕρισκει πάντοτε ἀπήρησιν εἰς ὀλόκληρον τὸν τύπον, ἡμερησίον καὶ περιοδικόν, καὶ εἰς ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα. Ὁ τύπος ἰδιαίτερος ἔχων ἀπόλυτον συναίσθησιν τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ κλήσεως καὶ συνειδῶς ὅτι: αὐτὸς εἶναι ὁ προνομιούχος διαφωτιστὴς τῆς δημοσίας γνώμης καὶ ὁ κατὰ μέρος ὑπεύθυνος τῆς νοστορίας καὶ τοῦ ἠθικοῦ ποιοῦ τῶν λαϊκῶν μαζῶν, δίδει πάντοτε προτεραιότητα εἰς τὰ ζητήματα τὰ θίγοντα ζητήματα ἐκκλησιαστικὰ ἢ καὶ γενικῶς θρησκευτικὰ.

Ὅταν λοιπὸν πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος συνήλθον καὶ πάλιν αἱ δύο ἐπαρχιακαὶ Σύνοδοι διὰ νὰ ἀποφασίσωσιν περὶ τῆς τύχης τοῦ Βιβλίου προσευχῶν, ὁ ἡμερησίος τύπος ἐσπευσε διὰ διατριβῶν καὶ κυρίων ἄρθρων νὰ χύσῃ ἀπλετον φῶς εἰς τὸ περὶ οὗ ἐπρόκειτο ζήτημα καὶ νὰ δείξῃ ὅτι τοῦτο διὰ τὸν Ἀγγλικὸν λαὸν εἶναι ἐκ τῶν μάλλον ζωτικῶν καὶ τὰ μάλιστα ἐνδικερνόντων αὐτόν. Τὸ διεθνὸς φῆμυς δημοσιογραφικὸν ὄργανον «The Times» ἐκτὸς τῶν ἐπιστολῶν τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν ἐδημοσίευε, τρίς ἐπελήφθη

τῆς ἐξετάσεως τοῦ ζητήματος ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ προσ-
 αγαγόν πάντα τὰ δυνατὰ ἐπιχειρήματα πρὸς δικαιο-
 λογίαν καὶ στήριξιν τῆς στάσεως τῶν ἐπισκόπων.
 Ἐτερον δημοσιογραφικὸν ὄργανον, ὡσαύτως φή-
 μης ἑθνοῦς, οἱ Κυριακάτικοι Times, οὐδεμίαν ἀπο-
 λύτως σχέσιν ἔχον πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πάντη
 διάφορον τοῦ ἐβδομαχδιαίου περιοδικοῦ τῶν «Ἐκκλησι-
 αστικῶν Times», τρεῖς κατὰ συνέχειαν Κυριακὰς ἐδη-
 μοσίευσεν ἐμπεριστατωμένα καὶ διαφωτιστικὰ κύρια
 ἄρθρα, πεπραχὸν ταυτοχρόνως τὴν μᾶλλον περισπτον
 θέσιν τῶν στήλων του εἰς διατριβὰς ἐπισκόπων ἀνα-
 πτυξάντων ἕκαστος τὴν ἀποψιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Βαβυλίου
 Πρωσευχῶ. Καὶ τῆς προθυμίας ταύτης δὲν ἀπετέλε-
 σαν ἐξαίρεσιν ἄλλαι ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ὁμοίως
 γνωσταὶ καὶ κύριαι ἀποκλύουσαι ἀνά τὸν κόσμον ὄλον
 οἶαι: Ὁ Ἐσθινὸς Ταχυδρόμος, ἡ Ἡμερήσιος Τηλέ-
 γραφος, τὸ Ἡμερήσιον Ταχυδρομειον, τὰ Ἡμερήσια
 Νέα κλπ. Ἀπ' ἐτέρου ἄνδρες διακρεπτεῖς κατέχοντες
 θέσεις διακεκριμένας ἔγραψον ἐπανειλημμένως ἄρθρα
 καὶ ἐπιστολάς εἰς τὸν ἡμερήσιον ἀγγλικὸν τύπον ἐπὶ
 τοῦ ζητήματος ὅπερ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπησχόλησε τὰς
 δύο ἐπαρχιακάς Συνόδους τῆς Ἀγγλίας. Περιοριζόμε-
 θα νὰ ἀναφέρωμεν ἐκ τούτων τοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνα-
 γνώστῃς τῆς Ἐκκλησίας γνωστοὺς τέως ὑφυπουργὸν
 τῶν Ἐξωτερικῶν Λόρδον Κούσενδον καὶ τέως ὑπουρ-
 γὸν τῶν Ἐσωτερικῶν νῦν Λόρδον Μπρέντφορντ, εἰς
 τὴν τελευταίον τῶν ὁποίων κυρίως ὀφείλεται ἡ ἀπίρ-
 ριψις τοῦ Βαβυλίου ὑπὸ τῆς Βουλῆς. Καθ' ἃς ἡμέρας
 συνήρχοντο ἐνταῦθα αἱ δύο ἐπαρχιακαὶ Σύνοδοι τῆς
 Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἐν Ἀθήναις συνεδριάξεν ἡ
 Ἱεραρχία τῆς Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος ἔχουσα ὑπὸ συζή-
 τησιν καὶ λύσιν ζητήματα σπουδαῖα ἐν τοῖς μάλιστα
 προσεπάθει νὰ λύσῃ τὸ πολυώδιον, ὡς πολλάκις λίαν
 εὐτόχως ἐχαρακτηρίσθη, οἰκονομικὸν ζήτημα τῆς
 Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἀκλήρου τῆς τύχης δυστυχοῦς
 Ἑλληνικοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου καὶ νὰ θέσῃ θάσεις
 καὶ θεμέλια διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας συναδοῦσας
 πρὸς τοὺς σκοποὺς, τοὺς ὁποίους ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ
 αὕτη ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Κοινωνίᾳ. Καὶ ἔχων, ὡς εἰκόσ,
 ἄκρον ἐνδιαφέρον πρὸς τῆς πορείας τῆς Ὀρθοδόξου
 Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
 δος, τῆς μεταγγισίας τοῦ αἵματος καὶ τὴν ζωτικότητα
 αὐτῆς με ἀπαραδειγματίστον ἀλτροῦτισμὸν εἰς τὰς φλέ-
 δας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τοῦ ὁποίου, ἃς λεχθῆ διὰ
 μυριστὴν φορὰν, ἀποτελεῖ σάρκα ἐκτῆς σαρκὸς αὐτοῦ,
 ἐπεζήτησεν νὰ κορέσω τὴν δίψαν μου ἀναζητῶν εἰς
 τὰς σελίδας τοῦ ἡμερησίου τύπου τῆς Ἑλλάδος πλη-
 ροφορίας περὶ τῶν ἐργασιῶν καὶ ἀποφάσεων τῆς σε-
 πτικῆς Ἱεραρχίας. Πλὴν αἱ ἀναζητήσεις μου ὑπῆρξαν
 ἄκαρποι καὶ ἐκίστην φορὰν ἄφινον μετ' ἀπογοητεύ-
 σεως τὰ φύλλα τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι
 ἠγγνόσουν τὸ πολυσύμμαντον γεγονός τῆς κατὰ πρώτην
 φορὰν ἐπιβὰς αὐτὸ συνεδριάσεως γεραρῶν καὶ σοφῶν
 Ἱεραρχῶν τῆς Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων, εἰρή-

σθω ἐν παρόδῳ, αἱ ἐκινότητες καὶ οἱ μύχθοι ὑπὲρ τοῦ
 Ἑλληνικοῦ λαοῦ σταθμιζόμενοι θὰ ἀποδειχθοῦν ἀναμ-
 φιβόλωσ ὑπέρτεροι καὶ οὐσιαστικώτεροι εἰς ποιότητα
 καὶ εἰς ὄγκον προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας καταβάλλ-
 λουν πολλοὶ πολίτικοί, διπλωματικοί, ἐκπαιδευτικοί
 καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας.
 Ἀνεζήτησεν εἰς τὰς σελίδας τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημε-
 ρίδων καὶ ψυχία ἔστι περὶ τῶν ἀσχολῶν τοῦ Σώ-
 ματος τῆς Ἱεραρχίας καὶ δὲν εἴρισκον εἰμὴ τὰ συ-
 νήθη μακροσκελῆ ἄρθρα περὶ αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ,
 διαφορῶν Κίνας καὶ Ρωσίας, τὰς ἀπαρακλήτους ἐπι-
 φυλλίδας περὶ τῶν ἐρώτων τοῦ Μ. Ναπολέοντος, τῆς
 σταδιοδρομίας τῶν διεθνῶν ἀστέρων τῆς σκηνῆς καὶ
 τῆς ὀθόνης καὶ τῆς εἰδήσεως τὰς ἀφορώσας τὴν κατ'
 εὐφημισμὸν ὀνομαζομένην ζωὴν κοινωνικὴν, πράγ-
 ματι δὲ οὐσαν ἀποσύνθεσιν καὶ νέκραν κοινωνικὴν
 καὶ ἀπρηθμοῦσαν τὰς κυρίας καὶ τοὺς κυρίους τοὺς πα-
 ρευρεθέντας εἰς τὰ οὐζα, τὰς ἵπποδρομίας καὶ συγκεν-
 τρώσεις διὰ τὴν ἀνάδειξιν καλλωνῶν καὶ τὰ τούτοις
 ὁμοια! Μὴ ἐπιθυμῶν ὁμῶς οὐδ' ὀπωσέον νὰ ἀδι-
 κήσω τὴν ἡμερήσιον τύπον τῶν Ἀθηνῶν, ὀφείλω νὰ
 ὁμολογήσω ὅτι εἰς τὰς σελίδας του εἶδον καὶ τινα ἐκ
 τῶν εἰς τὰς συνεδρίας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος
 συζητηθέντων θεμάτων, καὶ ταῦτα ἀφεώρων τοὺς πα-
 λαιοσημερολογίτας καὶ τὴν ἀσθενεστάτην διαφωνίαν,
 ἣτις ἐσημειώθη ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητή-
 ματος εἰς τὰς τάξεις τῶν σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν.
 Αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον σημεῖον, ὅπερ ἄγνωστον διὰ τῶν
 λόγων ἐξήχθη καὶ ἐσχαλιάσθη καὶ ἐξωνυχίσθη ὑπὸ
 τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων. Καὶ κατόπιν τῆς ἀδια-
 φορίας ταύτης τύπου καὶ κοινοῦ ἡ εἰδήσεως, ὅτι τὸ ὑπὸ
 τῆς Ἱεραρχίας ὑποβληθὲν σχέδιον νόμου περὶ οἰκονομι-
 κῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνισχύσεως
 τοῦ Κλήρου ἐτορπιλλίσθη καὶ ἐψηφίσθη ὑπὸ τῆς Βου-
 λῆς ἔτερον μὴ ἔχον ὁμοίωσιν καὶ οὐδ' ὅλως προσεγγίζον
 πρὸς ἐκεῖνο!

Ἴδου πῶς ἐνδιαφέρονται οἱ ἄλλοι διὰ τὴν Ἐκκλη-
 σίαν των καὶ τί κάμνομεν ἡμεῖς διὰ τὴν ἰδικὴν μας,
 ἣτις πάντοτε ἐδάσταζε τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰη-
 σοῦ ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ. Ἡ τοιαύτη ὁμῶς τάσις τό-
 σον τῆς ἐπισήμου πολιτείας ὅσον καὶ τοῦ ποδηγε-
 τοῦντος τὴν κοινὴν γνώμην τύπου ἀπέναντι τῆς Ἑλ-
 ληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὀφείλει νὰ ἐμπνεύσῃ
 εἰς ἡμᾶς τοὺς κληρικοὺς αὐτῆς ἀπόλυτον ὑποταγὴν
 καὶ ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς αὐτήν,
 ἵνα διὰ κινήων προσπαθειῶν διαφωτισθῆ τὸ χριστε-
 πώνυμον πλήρωμα, ἀναγεννηθῆ ἐν Χριστῷ καὶ ἀκμά-
 σῃ καὶ πλουτίσῃ εἰς ἔργα ἀγαθὰ καὶ ζωὴν ἀγίαν καὶ
 προέλθουν ἐξ αὐτοῦ ἰθύντορες τῆς δημοσίας γνώμης
 ἃ ὄρες εὐσεβέσφρονες, τέκνα γνήσια καὶ πιστὰ τῆς Ὀρ-
 θοδόξου Ἐκκλησίας.

Λονδίνον, 22 Ἰουλίου

† ὁ Μ. Αρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Μία επανόρθωσις.

Οἱ περὶ τὴν ἑτέραν τῶν ἐν Ρωσία ἀντιμαχομένων ἐκκλησιαστικῶν μερίδων, τὴν γνωστὴν ὑπὸ τὴν προσωμίαν «Ἱερά Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ἐν τῇ τάσει αὐτῶν νὰ βασίωσι καὶ ἱστορικῶς τὴν ὑπὸ τῆς μερίδος ταύτης ἐπίσημον ἀποκήρυξιν τοῦ πατριαρχικοῦ θεσμοῦ ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, προσάγουσι καὶ μίαν στατιστικὴν, ἐξ ἧς ἐμφαίνεται ὅτι ὀλίγιστοι ὑπῆρξαν οἱ ἐπὶ τοῦ πατριαρχικοῦ τῶν θρόνων τελευτήσαντες τὴν ζωὴν πατριάρχαι. Οὕτω ὁ πρωθιερεὺς καθηγητῆς Ποπόφ ἐν τῷ ἐπίσημῳ ὄργανῳ τῆς ἐν λόγῳ Ἱερ. Συνόδου «Κήρυξ τῆς Ἱ. Συνόδου» γράφει, πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ τὰ ἀκόλουθα: Ἀπὸ τῆς ἐπίσημου θεσμοθετήσεως τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος διὰ τοὺς ἀρχιεπισκόπους Κων)πόλεως (δ' Οἴκουμ. Σύνοδος) εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἀερεθήθησαν 223 πατριάρχαι. Οὐχὶ ὅμως πάντες κατεῖχον αὐτὸν ἰσοβίως· 35 πατριάρχαι ἀνήλθον αὐτὸν δῖς, 8 τρίς, 3 τετράκις καὶ 3 ἑξάκις. Ἐκ τῶν 223 πατριαρχῶν μόνον οἱ 95 ἐτελεύτησαν θάνατον φυσικὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου· 58 πατριάρχαι παρητήθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον οἰκειοθελῶς, ἐξ ὧν 8 μὲν δῖς, δύο δὲ τρίς· 6 πατριάρχαι μάλιστα καταλιπόντες τὸν θρόνον ἐφυγον, εἰς δὲ τοῦτο ἔπραξε τρίς· εἰς 72 περιπτώσεις οἱ πατριάρχαι ἐξηναγκάσθησαν εἰς παραίτησιν ἐκθρονισθέντες ἢ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς, ἢ ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἢ ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς συνόδου ἢ ὑπὸ τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς. Κατὰ τὰς 72 δὲ ταύτας περιπτώσεις 12 μὲν πατριάρχαι ἐξεθρονίσθησαν δῖς, δύο τρίς, εἰς τετράκις καὶ εἰς πεντάκις. Ἐκτὸς δὲ τούτου 10 πατριάρχαι κατέλιπον τὸν θρόνον· δ' αἰτίας ἐτι εἰς ἡμᾶς δυσδιαγνώστους. Ἐξ ἄλλου πολλοὶ τῶν πατριαρχῶν ἐχρημάτισαν πρωθιεράρχαι ἐπὶ διάστημα ὀλιγώτερον τοῦ ἔτους, ἱκανοὶ δὲ ἐπατριαρχευσαν ὀλίγας μόνον ἡμέρας, μέχρι μιᾶς ἑβδομάδος, εἰς ἐπὶ ἡμέρας τέσσαρας, καὶ ἄλλος, εἰ καὶ ἀνηγορεύθη πατριάρχης, ἀλλ' ὅμως οὐδὲ μίαν ἡμέραν ἐπατριαρχευσεν. Πάλιν ἐκ τῶν 72 παραιτηθέντων πατριαρχῶν· εἰς μὲν ἐξεθρονίσθη ὑπὸ τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, 6 ὑπὸ τῆς συνόδου ὡς ἀνίκανοι διὰ τὴν διοίκησιν, 4 διὰ δωροληψίαν, δύο διὰ συμφωνίαν, δύο δι' ἀνυποταξίαν, 13 δι' αἵρεσιν, 34 δὲ ἀποκλειστικῶς ἐκ βουλήσεως τῆς συνόδου ἢ τῆς μωαμεθανικῆς ἐξουσίας, καὶ δύο ἐκ βουλήσεως τοῦ λαοῦ. Ἐκ τῆς στατιστικῆς ταύτης συνάγεται τὸ πόρισμα ὅτι οἱ βυζαντινοὶ οὐδέποτε ἀνεγνώριζον τοὺς πατριάρχας αὐτῶν ἀναντικαταστάτους, οὐδὲ ἐπεδείκνυον πρὸς αὐτοὺς δουλοπρεπὴ ὑποταγὴν. Ταῦτα πάντα λέγονται ἐκ λόγων πολεμικῶν πρὸς τὴν ἑτέραν ἐκκλησιαστικὴν μερίδα, τὴν καλουμένην «πατριαρχικὴν», στερρῶς ἐχομένην τῆς διακρατήσεως τοῦ πατριαρχικοῦ θεσμοῦ. Εἰς ἐκ τῶν σπουδαιότερων λόγων, ἴσως καὶ ὁ μοναδικὸς λόγος, τῆς ἐκκηρύξεως τοῦ πατριαρχικοῦ θεσμοῦ ὑπὸ τῶν «συνοδικῶν» εἶνε ἡ τάσις τῆς σχεδὸν θεοποιήσεως τοῦ προσώπου τοῦ πατριάρχου ὑπὸ τοῦ ἀπλοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, καὶ ἡ ὡς ἐκ τούτου ἀσκήσις τε-

ραστίας ἐπ' αὐτοῦ ἐπιρροῆς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου, δυναμένου νὰ παράσχη ἐν γένει πράγματα ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε γείνει κατάχρησις αὐτῆς οἰαδήποτε ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τῆς Ρωσίας· οὗτος δ' ἄλλως τε καὶ ὑπῆρξεν ὁ λόγος τῆς καταργήσεως τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος ὑπὸ τοῦ μεγάλου Πέτρου. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τῶν καθαρῶς τοπικῶν καὶ ἐθνικῶν λόγων τῆς διατηρήσεως ἢ μὴ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀξιώματος ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρωσίας, τὸ ἀπὸ τῶν πατριαρχικῶν ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἀ. ατολῇ ἀνωμαλιῶν ἐπιχείρημα τοῦ καθηγητοῦ Ποπόφ δὲν εἶναι ἀπολύτως συμφωνοῦν πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' οὐδὲ καὶ πλήρες. Διότι πρῶτον μὲν εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἀστάθεια εἰς τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ θρόνῳ μάλιστα τῆς Ἐκκλησίας Κων)πόλεως παραμονὴν τῶν πατριαρχῶν ἐσημειώθη κυρίως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων. Δεύτερον δὲ θὰ ἔπρεπε νὰ γένηται λόγος περὶ τῶν πατριαρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Διαζύγια.

Ὁ ἐκκλησιαστικὸς τῆς Ἀγγλίας τύπος ἐκφράζει μεγάλην στενοχωρίαν ἐπὶ τῇ τρομακτικῇ—ὡς λέγει—αὐξήσει τῶν διαζυγίων συνεπείᾳ τοῦ τελευταίως ψηφισθέντος νόμου, τοῦ ἀπαγορεύοντος τὴν δημοσίαν ἐκδίκασιν τῶν περὶ διαζυγίου δικῶν. Πρὸ τοῦ νέου νόμου ἡ δημοσία διεξαγωγὴ τῆς δίκης ἀπετέλει διὰ τὰς εὐαισθητοὺς φύσεις λόγον ἀνασταλτικὸν τῆς ἀγωγῆς, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δοκιμασίας τῆς ἐκ τῆς δημοσίας ἀποκαλύψεως τῶν οικογενειακῶν ἀπορρητῶν. Σήμερον ἡ μυστικὴ διεξαγωγὴ τῶν περὶ διαζυγίου δικῶν ἐνεθάρρυνεν εἰς μέγαν βαθμὸν τοὺς δι' οἰονδήποτε λόγον παθοῦντας τὴν διάρρηξιν τῶν συζυγικῶν δεσμῶν. Πολὺς κόσμος ἤρξατο νὰ κατηγορῇ τοὺς ἐπισκόπους ὡς σιωπῶντας ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ζητήματος, ἐντεῦθεν δὲ ὁ ἐκκλησιαστικὸς τύπος εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καθορίσῃ σαφῶς τὴν στάσιν τῆς Ἐκκλησίας, δεχομένης τὸ ἀδιάλυτον τοῦ γάμου καὶ μὴ ἀναγνωρίζουσης τὸ διαζύγιον. Τὸν δεύτερον γάμον τῶν διεζευγμένων καὶ ἡ Ἐκκλησία χαρακτηρίζει ὡς φενάκην. Τὸ εὐκόλον διαζύγιον εἶνε πλήγμα κατὰ τῆς οικογενείας, ἢ δ' οἰκογένεια εἶνε ἡ βάσις τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Ζολᾶ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τριακονταετίας ἀπὸ τῆς περιφήμου ὑποθέσεως Δρέυφους μερὶς τοῦ τύπου ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἀφιέρωσιν ἀναμνηστικὰς τινας γραμμάς εἰς τὸν Ζολᾶ, ἐνεργότατον μέρος λαβόντα ἐν τῇ δραματικῇ ἐκείνῃ περιπετείᾳ τοῦ γάλλου στρατιωτικοῦ. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ Ζολᾶ δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιπέδῳ ὡς ἀγωνιστῆς ὑπὲρ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ ὡς λογοτέχνης μυθιστοριογράφος. Ἡ εὐγένεια τῶν ἰδεῶν, ὑπὲρ ὧν ἠγωνίσθη ἐν τῇ ὑποθέσει Δρέυφους, λησμονεῖται ἐκ τῆς ἀμαυρώσεως τῆς λογοτεχνικῆς του ἀξίας ἕνεκα τῆς τροπῆς, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τὸ συγγραφικὸν τάλαντόν του. Ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐξώθησις τῆς φύσικρατίας τοῦ ἀ' αἰῶνος εἰς τὰ ἀκρᾶ κατέστησεν αὐτὸν ἀνυπό-

φορον, καίτοι καὶ σήμερον ἀκόμη εὐρίσκουν ἀναγνώστας τὰ ἔργα του. Ἐὰν ὁ Balzac ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πλήξας τὸν ρωμαντισμὸν τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, οἱ ἀδελφοὶ Goncourt ὑψώσαν ἀπροκαλύπτως τὴν σημαίαν τοῦ φυσιοκρατικοῦ πραγματισμοῦ, ὁ δὲ Ζολᾶ ἐγένετο ὁ ἐνθουσιωδέστερος αὐτῶν ὁπαδός. Καὶ δὲν ὑπῆρξε μόνον ὁ ἀπλοῦς καὶ συστηματικὸς φωτογράφος-ρεαλιστής, ἀναπαριστῶν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καθ' ὅλας τῶν τὰς λεπτομερείας ὅπως τὰ ἐβλεπε· ἀλλὰ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ἐκ τῆς πραγματικότητος ἐβλεπε καὶ σκοπίμως ἐξέλεγε πρὸς λογοτεχνικὴν διαπραγματέυσιν μόνον τὰ ἀποκρουστικὰ καὶ τὰ φρικώδη. Ἐντεῦθεν ὁ πραγματισμὸς του, ὡς ἐξεζητημένως μὲν μονομερής, δὲν ἦτο ὁ ἀληθῆς πραγματισμὸς, δὲν ἦτο ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ ὅλη ἀλήθεια· ὡς μονομερής δὲ προσοχὴ εἰς μόνον τὸ κακὸν καὶ τὸ χυδαῖον ἀποτελεῖ τὴν χειροτέραν τοῦ πραγματισμοῦ μορφήν, διότι ἐν τῷ μονομερείᾳ πραγματισμῷ συνετώτερον, καλλίτερον καὶ ἠθικώτερον εἶνε νὰ ἀναζητῶνται κατὰ προτίμησιν τὰ ὠραία καὶ τὰ ἠθικὰ καὶ νὰ ἀγνοῶνται τὰ φαῦλα, τὰ νοσηρὰ καὶ τὰ ἔκφυλα. Διὰ τὴν νὰ ἔχη τις τοὺς ὀφθαλμοὺς διαρκῶς ἐστραμμένους πρὸς πᾶν ὅ,τι ὑποβιβάζει τὴν ἀνθρώπινον τιμὴν καὶ ἀξίαν καὶ νὰ ἀγνοῇ συστηματικῶς τὰ περὶ αὐτὸν εὐγενέστερα καὶ ὑψηλότερα ;

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος δι' ἐγγράφου αὐτῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτῆς, διότι δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν αἱ συστάσεις τῆς Ἱεραρχίας περὶ διατηρήσεως τῶν Ἱεροδιδασκαλείων καὶ διότι αἱ Ἱδρυθεῖσαι Ἱερατικαὶ Σχολαὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὑπουργείου, καταργηθέντος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως ἐζήτησε δὲ ὅπως τὸ Πρόγραμμα τῶν νέων Ἱερατικῶν Σχολῶν μὴ τεθῆ εἰς ἀφαρμογὴν ἄνευ προηγουμένης γνώμης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Τὸ ζήτημα τῶν νέων Ἱερατικῶν Σχολῶν θὰ ἐξετασθῆ ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας κατὰ τὴν συνέλευσιν τοῦ Νοεμβρίου.

Τὴν Τρίτην τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεσκέφθη τοὺς Ὑπουργοὺς τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῆς Δικαιοσύνης καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτῶν ἐπὶ τινῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐτελέσθη καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο καὶ ἐν τῇ Πρωτευούσῃ καὶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, ἰδίως δ' ἐν Τήνῳ, ἐν μεγάλῃ συρροῇ καὶ κατανύξει τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ. Εἰς Τήνον ὑπελογίσθη ὅτι μετέβησαν ὑπὲρ τὰς 60.000 προσκυνητῶν. Προῆσι δ' ἐκεῖ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης τελετῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Γρηγόριος, παρακληθεὶς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ ναοῦ τῆς Εὐαγγελιστρίας. Καὶ ἐν Τήνῳ δέ, ἐν Πειραιεὶ καὶ ἀλλαχοῦ ἐξεδηλώθη καὶ πάλιν ἡ δύναμις τῆς θείας χάριτος κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, διὰ τῆς θεραπείας ἀσθενῶν.

— Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μετέβη ἐφέτος εἰς Μενίδιον πρὸς εὐλογίαν καὶ διδασκαλίαν τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς κομοπόλεως, ὅστις ἀθρόως συνέρρευσε εἰς τὸν ἐκεῖ ναὸν τῆς Κοιμήσεως.

Τὴν προπαραελθούσαν Κυριακὴν ἀφίκατο ὁ Παναγιώτατος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος. Ἐν Πειραιεὶ ἐκ μέρους μὲν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος ἐν Πειραιεὶ Βρασθένης Ἀνθίμος μετὰ συνοδείας κληρικῶν, ἐκ μέρους δὲ τῆς Κυβερνήσεως ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, συνοδεύσαντες αὐτὸν μέχρι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Ἐκεῖ ὑπεδέχθη αὐτὸν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ Παναγ. Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κατέλυσε ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ φιλοξενούμενος ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του. Ἐπεσκέφθη τὴν ἐπαύριον τὴν Αἰγυπτιακὴν Προσβελίαν καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, τὴν δὲ Παρασκευὴν ἀπῆλθεν εἰς Λουτρόκιον, ὅπου καὶ θὰ παραμείνη περὶ τὰς τρεῖς ἐβδομάδας.

— Ἀπὸ τῆς Παρασκευῆς τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος εὐρίσκειται εἰς Λουτρόκιον πρὸς χρῆσιν λουτρῶν κατὰ συμβουλήν τῶν ἱατρῶν. Ὁ ἄ παραμείνη δ' ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ἔτι ἡμέρας.

Τῆς πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας Νομ. Διατάγματος Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς εισηγητὰ ἐξελέγησαν ὁ Γερουσιαστὴς κ. Ἰ. Μανέτας καὶ ὁ Βουλευτὴς Λέσβου κ. Παπανδρόου.

— Ἀδεία τοῦ Μακαο. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ἀνεχώρησε εἰς Ἅγιον Ὄρος ἐπιτροπή, ἵνα συνοδεύσῃ τὴν ἐκ τῆς Μονῆς Βατοπέδου μετοφορὰν τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἣτις θὰ παραμείνη ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίας Ζώνης (Πατησίων) πρὸς προσκύνησιν.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 11 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 17η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 233 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Γκρόκα τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς εἰς ἡν ὑπάγεται Ἐνορίαν καὶ ἀπετέλεσεν ἐφεξῆς ἰδίαν Ἐνορίαν.

— Ὁμοίως διὰ Δ)τος τῆ 11 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 17η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 233 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Καμμένα-Βοῦρα, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φθιώτιδος ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς Ἐνορίας τοῦ χωρίου Καρυᾶς, καὶ ἀπετέλεσεν ἰδίαν Ἐνορίαν, με ἑνοριακὸν Ναὸν τὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου.

— Ὡσαύτως διὰ Διατάγματος τῆ 23 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 30η τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 251 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως ἀποσπᾶται ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου «Φραγκοπηδήματος», τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας ἀπὸ τῆς Ἱ. Μονῆς «Σκαφιδιάς» τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, ἀνασυσταμένη οὕτω εἰς ἀνεξάρτητον καὶ αὐτοτελῆ.

— Ἐπίσης διὰ Διατάγματος τῆ 21 Ἰουνίου ἐ. ἔ.

ἐκδοθέντος καὶ τῆ 13 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καταχωρισθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 230 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τὸ χωρίον Νεοχώριον, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γόρτυνος καὶ Μεγαλονπόλεως, ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς Ἐνορίας Δυρραχίου καὶ ἀπετέλεσεν ἰδίαν Ἐνορίαν με ἐνοριακὸν Ναὸν τὸ Γενέσιον τῆς Θεοτόκου.

—Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Σπηλιᾷ, ἐπὶ τῶν Ἀγρῶφον τῆς Πίνδου ἐτελέσθη καὶ ἐφέτος μεγαλοπρεπῶς ἡ μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Κατὰ τὴν ἀρχαίαν συνήθειαν προσκυνηταὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Ἀρτίας, Βάλτου, Τρικιάλων, Καλαμπάκας, Καρδίτσης, καὶ ἄλλων μερῶν, ἤρξαντο συρρέοντες ἀπὸ τῶν ἀρχᾶς Αὐγούστου. Ὁ ἱεροκλήρξ Θεσσαλιώτιδος κ. Σωκράτης Ἀναζηλῆς ἐγκαίρως ἐκ τῆς περιουσίας του φθάσας ἐκεῖ, ὠμίλει πρὸς αὐτοὺς καθ' ἡμέραν μετὰ τὴν παράκλησιν, καὶ ἐξωμολόγει αὐτοὺς κατόπιν. Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς ὁ ἱεροκλήρξ Σωκράτης περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὠμίλησεν ἐνώπιον ὑπερχιλίων προσκυνητῶν εἰς τὸ προαύλιον τῆς μονῆς ἐπὶ ὄραν. Μετὰ ταῦτα ἤρξατο ἀγρυπνία εἰς ἀμφοτέρους τοὺς ναοὺς τῆς μονῆς χοροστατοῦντος ἐν τῷ Καθολικῷ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιὴλ μετὰ διακόνων καὶ δεκάδος ἱερέων, περὶ τὴν 2αν πρωϊνὴν ὄραν ἐπιτελέσαντος τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν, ἐκοινωνήσαν δὲ κατόπιν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Χαρακτηριστικὸν τῆς πανηγύρεως ταύτης εἶνε ὅτι τὴν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς ἄκρα ἡσυχία ἐπικρατεῖ ἐν τῇ Μονῇ ἀπερχομένων ὄλων τῶν προσκυνητῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἀγρυπνίας, οὐδὲν δὲ λαμβάνει χώραν ἐκ τῶν συνήθων διασκεδάσεων, παραμηνούσης τῆς πανηγύρεως καθ' ἑαυτὸ θρησκευτικῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

—Ἀφίκετο ἀφ' ἱκανοῦ εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἐπὶ περιθάψει τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἐν Λουτρακίῳ ὁ Σεβ. Μητροπ. Λεοντοπόλεως κ. Χριστόφορος.

—Μετὰ ἱκανῶν ἐτῶν διακονίαν ἐν τῇ νοτίῳ Ἀμερικῇ ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ ἀρχιμ. Γεννάδιος Γιανναγιάς, εἰς τῶν διαπρεπεστέρων κληρικῶν τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ θρόνου, καὶ προσετέθη εἰς τὸ προσωπικὸν τῶν πατριαρχείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τοῦ Τμήματος τῆς Παιδείας ἀξιῶσαντος ὅπως ἀνασταλῆ ἡ λειτουργία τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι προπαρασκευάζει μόνον διδασκάλους, ἡ Ἐφορία τοῦ σχολείου ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου διεβίβασε πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὑπόμνημα, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνεπτύσσεται ὅτι τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖον παρασκευάζει λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας, οὕτω δὲ ἀπασοβήθη ἡ κατάργησις τοῦ ἰδρύματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Νέαι μέτρα διωγμοῦ κατὰ τῆς θρησκείας καὶ τοῦ κλήρου τῶν διαφόρων θρησκειῶν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ Ἐνώσει τῶν σοβιετικῶν δημοκρατιῶν. Οἱ νέοι ἀντιθρησκευτικοὶ νόμοι τάσσουναι τοὺς ναοὺς καὶ καθ' ὅλου τὰς διὰ τὴν λατρείαν προωρισμένας οἰκοδομὰς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θεάτρων καὶ κινηματογράφων καὶ διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦσι φόρον δι' ἑκάστην θρησκευ-

τικὴν ἱερουργίαν, τῶν ἱερέων καὶ τῶν ψαλλῶν χαρῆς κηριζομένων ὡς ἀπλῶν ἠθοποιῶν. Ἐξ ἄλλου ἡ κυβερνήσις προβλέπει περὶ δικαιομάτων συγγραφικῶν δι' ἑκάστην μουσικὴν ἐκτέλεσιν κατὰ τὸν χρόνον τῆς λατρείας. Πᾶσα παράβασις τοῦ ἐν λόγῳ νόμου συνεπάγεται τὴν σύλληψιν τοῦ ἱερέως ἢ καὶ τῶν πλειόνων ἐκ τῶν πρώτων πενήκοντα ἐνοριτῶν, οἵτινες εἶνε ἐγγεγραμμένοι ἐπισήμως καὶ ὑπέχουσιν ἀλληλέγγυον εὐθύνην.

—Ἡ ἐπ' ἐσχάτων ἐνταθεῖσα ἀντιθρησκευτικὴ ἐν Ρωσίᾳ προπαγάνδα ἐξακολουθεῖ μετ' αὐξανομένης ὀσμῆρας δραστηριότητος. Τῇ 31 παρελθόντος Μαΐου τὸ 4ον τοπικὸν συνέδριον τοῦ συνδέσμου τῶν ἀθέων ἤρξατο τῶν ἐργασιῶν του συμμετεχόντων ὑπερχιλίων ἀθέων. Ἡ ὁργάνωσις τῶν ἀθέων ἐν μόνῃ τῇ Μόσχᾳ ἀριθμῆι περὶ τὰς 100.000 μελῶν. Εἰς τὸ συνέδριον προσεκληθήσαν νὰ παραστῶσι καὶ οἱ διάσημοι ρῶσοι συγγραφεῖς Μάξιμος Γόρκυ καὶ Δαμιανὸς ὁ Πένης.

—Ἐλλείψει πιστῶν (;) ἡ ἐν Ζελεζνοβόδοκ ἐκκλησία μετετρέπη εἰς ἐργατικὴν λέσχην.

—Ἡ ἐπίσημος «Ἰζβέστια» τῆς 4 Ἰουνίου συνιστᾷ ἐν ἀρθρῳ της τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος, ἰδίως ἐν τῇ ὑπαίθρῳ, ὅπου ἡ ἀντιθρησκευτικὴ προπαγάνδα διεξάγεται ἀσθενῶς. Συγχρόνως παραιτηρεῖ δι' ἡ θρησκεία ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ἐνώσει ἀποτελεῖ σύμβολον, περὶ τὸ ὁποῖον συσπειροῦνται τὰ ἀντισοβιετικὰ στοιχεῖα. Αἱ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις—κατὰ τὴν σοβιετικὴν ἐφημερίδα—δὲν ἀσχολοῦνται τόσον περὶ ζητήματα θρησκευτικὰ, ὅσον περὶ πολιτικὴν ἀντισοβιετικὴν. Καὶ καταλήγει τονίζουσα ὅτι τὸ προσεχῶς συγκαλούμενον συνέδριον τῶν συνδέσμων τῶν ἀθέων τῆς ὅλης Σοβιετ. Ἐνώσεως ὀφείλει νὰ ὑποδείξῃ πρακτικὰ μέσα πρὸς καρποφόρον ἐξέλιξιν τοῦ περαιτέρω κατὰ τῆς θρησκείας ἀγῶνος.

κ — Τὸ δικαστήριον τῆς Τερμέζης κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν φονέα δύο μουσουλμανίδων ἀποκαλυψασῶν τὸ πρόσωπόν των παρὰ τὰς θρησκευτικὰς μουσουλμανικὰς ἀπαγορεύσεις.

—Ἐν Σαμαρκάνδῃ ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τοῦ Οὐζπεκιστᾶν ἤρξατο ἡ δίκη 54 προσώπων, ἐν οἷς πολλοὶ μολλάδες, κατηγορουμένων διὰ τὸν φόνον τοῦ συγγραφέως Χακίμ Ζαδέ, ἀποσταλέντος ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ὅπως διεξαγάγῃ ἀντιθρησκευτικὴν προπαγάνδα μετὰ τῶν ἐκεῖ κατοίκων. Ἡ κατηγορία σονεπάγεται τὴν ποινὴν τοῦ διὰ τυφροσμοῦ θανάτου.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Μπελλινδόνα τῆς Ἰταλίας ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐπισήμῳ τοπικῇ ἐφημερίδι («Foglio Hiciale») ἐδημοσίευσεν ἐκκλησίαν πρὸς τὸ ποίμνιόν του προτρέπων αὐτὸ εἰς καταστροφὴν παντὸς ἐντύπου προτεστάντικου χαρακτήρος. Εἰς τὰ ἐντυπα ταῦτα περιλαμβάνονται καὶ αἱ προτεστάντικα ἐκδόσεις τῆς ἀγ. Γραφῆς. Πάντα ταῦτα τὰ προτεστάντικὰ ἔργα δέον νὰ καταστρέφονται καθ' ὅλον τρόπον καὶ ἡ ἀνήθικος φιλολογία. Οἱ ἐξειδικασμένου ζῆλον ἐπιδεικνύοντες διευκολύνονται εἰς ἀδάπανον προσκύνημα εἰς Λούρδην.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐν Αὐστρίᾳ 3.987 πιστοὶ τῆς ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας μετέστησαν εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν ἔναντι 3.680 τοῦ προπαρελθόντος ἔτους. Τὰ νάπλιον, ἐκ τοῦ προτεσταντικοῦ συγκροτήματος ἐξήλθον τὸ μὲν 1927 2.565 ἄτομα, τὸ δὲ 1928 ἄτομα 2.125. Ἐπ' ἴσης ἔντονος τάσεως πρὸς ἔξοδον ἐκ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας παρατηρεῖται καὶ ἐν Βοημίᾳ, Σιλεσίᾳ καὶ Μοραβίᾳ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἀνεγρόφῃ που ἡ παράδοξος εἶδησις, ὅτι οἱ Κουάκεροι τῆς Ἀμερικῆς, ἐπιθυμοῦντες νὰ παροξύνουσι τὸν ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις ὑπάρχοντα, δυστυχῶς, ἀκόμη καὶ σήμερον μεταξὺ τῶν λευκῶν καὶ τῶν μύρων ἀνταγωνισμόν, προσεκάλεσαν δύο ἰάπωνας καθηγητὰς καὶ μίαν κυρίαν τῆς μαύρης φυλῆς ἵνα δώσωσι διαλέξεις ἐνώπιον ἀκροατηρίου συγκειμένου ἀποκλειστικῶς ἐκ λευκῶν.

— Ἐν τῷ ναφ τοῦ ἁγίου Μιχαὴλ ἐν Wirzburg ὑπάρχει τὸ παιδίον Ἰησοῦς αὐτόματον. Ριπτομένου νομίσματος δύο πφέννη εἰς σχισμὴν τοῦ αὐτομάτου, ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται αἰφνιδίως ἐν τῷ λίκνῳ του (φάτινῃ) καὶ δίδει τὴν εὐλογίαν του. Ὑπάρχει καὶ ἄλλο παριστῶν ἄγγελον, καθ' ὅμοιον τρόπον ἐμφανιζόμενον καὶ εὐλογοῦντα τοὺς ριπτοντας τὰ νομίσματα!

— Τινὲς τῶν ὑπουργῶν τῆς νέας ἀγγλικῆς κυβερνήσεως λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν. Οὕτω ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν Henderson δὲν εἶνε μόνον μέλος-ζηλωτῆς τῆς ἐκκλησίας του, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἀκεῖ τὸ ἔργον τοῦ λαϊκοῦ ἱεροκήρυκος. Ἡ Κα Μαργαρίτα Bondfield, ὑπουργὸς τῆς Ἑργασίας, ἔλεγε πρὸ τινος ὅτι «δὲν ἦτο δι' αὐτὴν Κυριακὴ ἢ Κυριακὴ, καθ' ἣν δὲν θὰ μετέβαιναν εἰς τὴν ἐκκλησίαν». Ἀλλὰ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς διακρίνεται διὰ τὰς βιθείας θρησκευτικὰς πεποιθήσεις του, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ κατὰ τὸ 1925 ἀπευθυνθέντος πρὸς τὴν γιωσιήν Διάσκεψιν τῆς Στοκχόλμης τηλεγραφήματός του, τὸ ὁποῖον ἐξέπληξε διὰ τὰς τόσον χριστιανικὰς ἰδέας καὶ πεποιθήσεις του. Καὶ ὁ λόρδος δὲ Parnoor μετ' ἐνδιαφέροντος πάντοτε μετέχει τῶν ἐργασιῶν τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου πρὸς προαγωγὴν διεθνούς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.

— Ἐτέθη ἤδη ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ «ἐνωικοῦ» ἰδρύματος τῆς Ἱερουσαλήμ, κατὰ δὲ τὴν τελετὴν ἀντιπροσωπεύθησαν πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀνατολῆς ὡς καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ οἱ κλάδοι. Τὰ πλεῖστα τῶν προξενείων ἀπέστειλαν ἀντιπροσώπους των. Παρέστησαν ἐπ' ἴσης τὰ μέλη τῆς διευθυνούσης ἐπιτροπῆς, ὁ γραμματεὺς τῆς Κατοχῆς τῆς Παλαιστίνης, ὁ Πρύτανις τοῦ ἑβραϊκοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ὁ ὑπὸ τὸν ἄρμόστις λόρδος Plumer καθέταν τὸν λίθον ὡμίλησε περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς πρυτανεύσεως τοῦ πιεύματος τῆς ἀδελφωσύνης ἐν ἔργῳ οἷον τὸ ὑπὸ τῆς ἐνώσεως ἐπιδιωκόμενον. Ὁ ἀρχιερεὺς τῆς συριακῆς Ἐκκλησίας ἀνέγνω τὸ εὐαγγέλιον ἀραμαϊστὶ. Ἐπὶ τοῦ θεμελίου λίθου ἐχαρά-

χθησαν «ἡ οἰκοδομὴ αὕτη ἀνηγέρθη εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ εἰς μνήμην τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ Υἱοῦ».

— Ἐκ τῶν 10 ὑπουργῶν τῆς σημερινῆς κινεζικῆς κυβερνήσεως οἱ 5 εἶνε χριστιανοί. Ὁ Δρ Wang, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, εἶχεν ἄλλοτε χορηγίσει γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ἐθνικοῦ συμβουλίου τῶν χριστιανικῶν ἐνώσεων τῶν νέων. Ὁ Δρ Rung, ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Βιομηχανίας, ὑπῆρξέ ποτε γραμματεὺς τῆς αὐτῆς ἐνώσεως τοῦ Τόκιο, διατελεῖ δὲ καὶ σήμερον διευθυντῆς μιᾶς, χριστιανικῆς σχολῆς ἐν Shansi. Ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν Soong εἶνε υἱὸς λαϊκοῦ ἱεροκήρυκος τοῦ κλάδου τῶν μεθωδιστῶν. Ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης Δρ Wang Chung ἔχει πατέρα πάστορα διακονοῦντα εἰς μίαν καπέλλαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Λονδίνου ἐν HongKong. Χριστιανὸς εἶνε καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν στρατηγὸς Feng Ju Hsiang. Ἀλλὰ καὶ ὁ τέως ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν Hsueh Tu - Pi ἐπ' ἴσης χριστιανός.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εὐλογίον Κορυθα Λαυριώτου, Ἱστορία τοῦ Ἀσκητισμοῦ. Ἀθωνίται. Τόμος Α'. Μετὰ εἰκόνα. Θεσσαλονίκη 1929 (σελ. ἡ' 248).—Πολλοὶ συγγραφαὶ ἠσχολήθησαν μέχρι σήμερον περὶ τοῦ ἐν Ἄθῳ ἀσκητισμοῦ καὶ τῆς αὐτόθι μοναστηριακῆς συμπολιτείας, τὸ προκειμένον ὅμως ἔργον φιλοπονωτάτου ἐν τοῖς ἁγιορείταις πατράσι εἶνε καὶ πληρέστερον καὶ μετὰ μείζονος ἐπιστήμης συντεταγμένον. Ἐξ ἄλλου οὐδεὶς τῶν ἄχρι τοῦδε γραφάντων ὡμίλησε καὶ περὶ τῶν σκητῶν καὶ τῶν ἀσκητῶν των, καίτοι ὁ σκητικὸς οὗτος ἀσκητισμὸς ἀριθμεῖ ὑπερχιλιετὴ ἱστορίαν, ἀνέδειξε δὲ ἐπιφανεῖς ἄνδρας. Ὁ σ. τοῦ ἀνά χειρας ἔργου, ἀπὸ πολλοῦ ἀσχολούμενος περὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἄθῳ, προὔτιμησεν, ἀπ' ἐναντίας, νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῶν σκητῶν, καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ Καυσοκαλυβίου, διότι εἰς τὰ μέρη ταῦτα ἤκμασαν οἱ πρῶτοι τοῦ Ἄθῳ ἀσκηταὶ καὶ ἐνταῦθα ἔδρασαν οἱ διάσμοι τοῦ ἰδ' αἰ. ἠσυχασταί. Τὸ ἔργον αὐτοῦ ὁ σ. συνέταξεν ἐπὶ τῇ βάσει ἀνεκδότων πηγῶν, τοῦτο δ' ἀκριβῶς καὶ κυρίως εἶνε τὸ ποιοῦν αὐτὸ περισπούδαστον. Τὰς πηγὰς ταύτας ἀποτελοῦσι τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῶν σκητῶν, ἐπιγραφαί, σημειώσεις ἐν χειρογράφοις, ἐγκατεσπαρμένα, καὶ οἱ ἀνέκδοτοι βίοι τῶν πολιούχων τῶν σκητῶν ἁγίων. Ἀλλὴν πηγὴν, χρησιμοποίηθεισαν ἐπωφελῶς ὑπὸ τοῦ σ., ἀπετέλεσαν ἡ ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως σπουδῆ τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τῶν ἀσκητῶν καὶ ἡ γνώσις τῶν πόθων καὶ τῆς ἰδεολογίας αὐτῶν. Καὶ τῆς ὅλης μὲν συγγραφῆς πρηγεῖται εἰσαγωγὴ πραγματευομένη περὶ τοῦ ἀρχαίου ἀσκητισμοῦ ἐν γένει καὶ, μερικώτερον, περὶ τοῦ ἀγιορειτικοῦ ἀσκητισμοῦ καὶ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀρχαῖον. Τὸ κύριον δὲ μέρος τοῦ ἀνά χειρας α' τόμου ἐν πρώτῳ μὲν μέρει ἀφηγεῖται τὰ κατὰ τὰ Καυσοκαλυβία καὶ τοὺς βίους τῶν Καυσοκαλυβιτῶν ἁγίων Ἀκακίου, Ρωμανοῦ, Νικοδήμου, Παχωμίου, Μαξίμου καὶ Νηφωνοῦ, ἐν δευτέρῳ δὲ μέρει δημοσιεύονται τὰ ἐπίσημα τῆς σκήτης ἔγγραφα μετ' ἀναλύσεως αὐτῶν. Ἐπικεῖται ἡ ἐκδοσις καὶ τοῦ β' τόμου.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α Δ Η Μ Ο Π Ρ Α Σ Ι Α Ι

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ὑψηλοῦ διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ὁ βαλανιδόκαρπος τῆς Μονῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας. Οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων κατατεθειμένων ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Συγρίῳ τὴν 11 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρίας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν προκηρύττει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαετοῦς ἐνοικιάσεως πρὸς καλλιέργειαν καὶ ἐκμετάλλευσιν τοῦ ἐλαιῶνος αὐτῆς ἐκ τεσσάρων χιλιάδων καὶ διακοσίων δένδρων 4200 ἐλαιοδένδρων, εὐρισκομένων εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Μονῆς. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Μεγάρῳ Σερρῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σερρῶν Κων. Τριανταφυλλοπούλου καὶ τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρῶν προκηρύττει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ εἰς θέσιν Δερβесиάνην εὐρισκομένου Ὑδρομύλου αὐτῆς. Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 17 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Σέρραϊς καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σερρῶν κ. Κων. Τριανταφυλλοπούλου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Οἱ ὄροι τῆς δημοπρασίας εἰσὶ κατατεθειμένοι ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Κ. Τριανταφυλλοπούλου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Γιαννετᾶς προκηρύττει ὅτι, Ἐκτίθεται πρὸς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πρὸς τριετὴ ἐνοικίαν ὁ ἐν τῷ θέσει «Παυτοῦτσι» τῆς περιφερείας Λυκουδίου ὕδρομυλος τῆς Μονῆς, συμφῶνως τοῖς ὄροις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ἐλασσῶνι τὴν 26ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ζαχόλῃ Ἱερᾶς Μονῆς Προφήτου Ἠλιοῦ προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται τὴν 22αν Σεπτεμβρίου ἐ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν Δερβενίῳ, καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ζαχόλης Κωνσταντίνου Τσουτσάνη ἢ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου αὐτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Μονῆς, εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν περὶ μονοετοῦς μισθώσεως τοῦ ἐλαιοτριβείου τῆς Μονῆς καὶ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐλαιοκάρπου τῶν ἐλαιοδένδρων τῆς Μονῆς συμφῶνως τοῖς ὄροις τῆς ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ εὐρισκομένης διακηρύξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς τὴν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας μίσθωσιν διὰ μίαν τριετίαν, ἀρχομένην ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου 1929 καὶ λήγουσαν τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1932 ὁ ἐν θέσει Περιθῶρι—Εὐκνοχωρίου, ἀγρὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς, ἐκτάσεως πεντήκοντα (50) περίπου στρεμμάτων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Μεσολογγίῳ καὶ τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 11ην, 18ην καὶ 25ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μεσολογγίου Δ. Χριστοφίλη καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς. Ὁ τελευταῖος πλειοδότης βαρύνεται μὲ τὰ ἔξοδα παραστάσεως Συμβολαιογράφου, κηρύκεια καὶ ἔξοδα δημοσιεύσεως εἰς τὰς ἐφημερίδας. Οὐδὲν ἑὺθύνεται ἢ Ἱερὰ Μονὴ διὰ πᾶσαν βρωδύτητα περὶ τὴν ἐγκρίσιν καὶ κατακύρωσιν τῶν πρακτικῶν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ μετάσχωσιν εἰς τὴν εἰρημένην δημοπρασίαν δύνανται πλείονας πληροφορίας νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσολογγίου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς τὴν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας μίσθωσιν διὰ μίαν τριετίαν ἀρχομένην ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. καὶ λήγουσαν τὴν 11ην Σεπτεμβρίου 1932 οἱ ἐν θέσει Μπουβλάστι καὶ Πέντε ἀδέφφια, ἀγροὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινοῦς καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ Γραμματικοῦ κείμενοι. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ καὶ τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 11ην, 18ην καὶ 25ην Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ κεχωρισμένως δι' ἕκαστον ἀγρὸν ἦτοι μία διὰ τὸν ἐν θέσει Μπουβλάστι ἑτέρα διὰ τὸν ἐν θέσει Πέντε ἀδέφφια καὶ ἄλλη δι' ἕτερον ἐν τῇ αὐτῇ θέσει καὶ περιφερείᾳ ἀγρὸν, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μακρινείας κ. Σπυριδῶνος Παπακώστα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τοῦ κ. Διοικητοῦ τοῦ ἄστυν. τμήματος Μακρινείας. Ὁ τελευταῖος πλειοδότης βαρύνεται μὲ τὰ ἔξοδα παραστάσεως Συμβολαιογράφου, κηρύκεια, καὶ ἔξοδα δημοσιεύσεως εἰς τὰς ἐφημερίδας· οὐδὲν ἑὺθύνεται ἢ Ἱερὰ Μονὴ διὰ πᾶσαν βρωδύτητα περὶ τὴν ἐγκρίσιν καὶ κατακύρωσιν τῶν πρακτικῶν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Οἱ βουλόμενοι νὰ μετάσχωσιν εἰς τὴν δημοπρασίαν ὡς εἴρηται δύνανται πλείονας πληροφορίας νὰ ζητήσωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Θεοτοκίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἄρτης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν γενησομένην ἐν Ἄρτῃ τῇ 15 Σεπτεμβρίου ἐν ἔτους ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτης κ. Ἠλία Ἀθ. Καφφετζῆ, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ἢ ἐκποίησις 1) τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τοῦ ἐλαιοκάρπου τμήματος Πέτα, 2) τῆς ἐφετεινῆς ἐσοδείας τοῦ ἐλαιοκάρπου τμήματος Κομποτίου—Σελλάδων καὶ 3) ἐνὸς βοῦς γεγηρακός.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Φενεῶ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ «Ἅγιος Γεώργιος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ἢ ἐν ταῖς θέσει Μηντιλογλίω καὶ Ροῦτικα ἀγρός καὶ σταφιδάμπελος τῆς ἡμετέρας Μονῆς γεννησομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην ἕως 12ην τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πατρῶν κ. Παναγιώτου Κυριτσοπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ἡμῶν ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσιν γλῶσιν προσερχόμενοι εἰς τε τὸ γραφεῖον τῆς Κοινοτήτος Μηντιλογλίου καὶ τοῦ ἀνωτέρω Συμβολαιογράφου. Ὡς πρώτην προσφοράν ὀρίζομεν διὰ μὲν τὸν ἀγρὸν δραχμὰς 800 διὰ δὲ τὴν σταφιδάμπελον δραχμὰς 500 ἐτησίως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ μίσθωσις τοῦ ἐφετεινοῦ Ἐλαιοκάρπου τῶν εἰς τὰς θέσεις Ἀνέλιμα καὶ Θρομπουργιά κεκείμενον Ἐλαιοδένδρων καὶ τῆς ἐν θέσει Ἀνέλιμα Χορτονομῆς, τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου, συμφώνως τῇ διακηρύξει τῶν ὄρων τῇ κατατεθειμένῃ εἰς τὰ γραφεῖα τῶν Κοινοτήτων Ἀσκληπείου, Ἀραχναίου καὶ τῆς Μονῆς Ταλαντίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται εἰς Ναύπλιον εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Παναγιώτου Περγάκη τῇ 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1929 ἔτους ἡμέρα Κυριακὴ ἀρχαμένη τῇ 10ῃ π. μ. ὥρα καὶ λήξουσα τῇ 12ῃ τῆς Μεσημβρίας τῆς ἰδίας ἡμέρας. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται δραχμὰς δέκα πέντε χιλιάδας (15.000)

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σίφνῳ Ἱερᾶς Μονῆς Βρύσεως διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τετραετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ κάτωθι κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βρύσεως. 1) Ἄγροι Κομμάτια εἰς θέσιν Φυρόγεια, τμηματικῶς. 2) Λειβάδι εἰς θέσιν Βαθῦ συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν Ζωομάνδρας (Μελετίου). 3) Εἰς μικρὸς Ἐλαιῶν εἰς θέσιν Γενναρία. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 18ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Σίφνου κ. Βασιλείου Παπαδοπούλου, ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων προσερχόμενοι ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Νικάνορος Προκηρύσσει ὅτι: Ἐκτίθην εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως τὸ δικαίωμα ὑλοτομίας πρὸς ἔξαγωγὴν δι' ἔμπορίαν 130.000 ὀκάδων ξυλανθράκων καὶ 10 κυβικῶν μέτρων ξυλίας στρογγύλης ἐκ τῶν θέσεων «Κακὸ Ἀνήλιο» καὶ «Κάτω Καστράκι» τοῦ δάσους «Κόννιβος» τῆς Ἱ. Μονῆς ἁγίου Νικάνορος (Ζάβοργδας). Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 15ῃ προσεχούς Σεπτεμβρίου, ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (πλατεῖα ἀγορᾶς, κάτωθι τῆς πλατάνου), ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημητρίου Πράσσου καὶ Ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς καὶ τῆς Μητροπόλεως καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 61 ἔ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ, ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθην εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκμισθώσεως 4 ἀγέλαδας, 2 βοῦς καὶ 2 ἵππους τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῇ 15ῃ προσεχούς Σεπτεμβρίου, ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (πλατεῖα ἀγορᾶς, κάτωθι τῆς πλατάνου), ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημητ. Πράσσου, ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς καὶ τῆς Μητροπόλεως καὶ ἐν γένει συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 68 ἔ. ἔ. διακηρύξεως ἡμῶν, ἧς ἀντίγραφον παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ ἔνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τριετοῦς ἐνοικιάσεως οἱ ἐν τῇ θέσει «Σκοτινιανῆ» τῆς περιφερείας Δαδίου ἐκ 14 στρεμμάτων ξηρικῶν καὶ 5 στρεμμάτων ποιτιστικῶν ἀγροὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Δαδίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Δαδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 25ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δρυμίας κ. Δ. Σηρομερίτου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱ. Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεως τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως ἧς ἀντίγραφον εἰραιοκεται ἐν τῷ Συμβολαιογραφείῳ τοῦ κ. Δ. Σηρομερίτου. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται χιλίων δραχμῶν ἐτησίως.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν μίσθωσις διὰ μίαν πενταετίαν ἀρχομένη ἀπὸ 14 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. καὶ λήγουσαν τὴν 13 Σεπτεμβρίου 1934, οἱ ἐν τῇ θέσει Συστάθῃ καὶ πέντε ἀδέλφια καὶ 2) Μελικοκίε ἀγροὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσας καὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ Γραμματικῶς Μακρουεῖας κεκείμενοι. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γαβαλοῦ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 15ην 2'αν καὶ τὴν 29 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. καὶ κεχωρισμένης δι' ἕκαστον ἀγρὸν, ἧτοι μία διὰ τὸν ἐν θέσει Συστάθῃ καὶ πέντε ἀδέλφια καὶ ἄλλη διὰ τὸν ἐν θέσει Μελικοκίε ἀγρὸν, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Μακρονέδας κ. Σπυρ Παπακώστα ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσας. Ὁ τελευταῖος πλειοδότης βαρύνεται μὲ τὰ ἔξοδα παραστάσεως Συμβολαιογράφου, κηρύκεια, δημοσιεύσεως εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ συμβολαίου Οὐδόλως εὐθύνεται ἢ Ἱερᾶ Μονῆ διὰ πᾶσαν βραδύτητα περὶ τὴν ἔγκρισιν καὶ κατακύρωσιν τῶν πρακτικῶν παρὰ τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς Οἱ βουλόμενοι νὰ μετασχωσιν τῆς ἀναφερομένης δημοπρασίας δύνανται πλείονας πληροφορίας νὰ ζητήσωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κατερινούσας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΔΕΔΤΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Δρυϊνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. ΣΥΝΕΣΙΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ

Τίμημα ἐτησίως συνδρομῆς

Ἐσωτ. Δρχ. 60. Ἐξωτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν

Ἐπαρχικῶν Δρ. 100 Ναῶν χωρίων Δρ. 60 Ἱερῶν

ἔσωτερικῶν Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαί

Διαχειρίσιν Περιοδικῶ «Ἐκκλήσια».

Μέγρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοῖνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι